

[Indenrigsministeren]

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslagets bemærkninger, skal jeg anbefale det til Folketingets velvillige behandling.

Energiministeren (Bilgrav-Nielsen):

Hermed tillader jeg mig for det høje Ting at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om energipolitiske foranstaltninger. (Nedlæggelse af Energirådet).

(Lovforslag nr. L 172).

Lovforslaget har til formål at ophæve lovens bestemmelse om nedsættelse af et råd for energiplanlægning og -forskning – Energirådet – med henblik på, at rådets virksomhed ophører under hensyn til den betydelige organisatoriske udvikling, der har fundet sted inden for energisektoren siden lovens vedtagelse i 1976.

Idet jeg henviser til lovforslaget med tilhørende bemærkninger, tillader jeg mig at anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje Ting.

Svend Andersen (S):

Som ordfører for forslagsstillerne skal jeg hermed tillade mig at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af forskellige boliglove. (Styrkelse af beboernes rettigheder og indflydelse).

(Lovforslag nr. L 164).

Idet der henvises til lovforslagets tekst og de ledsagende bemærkninger, anbefaler jeg lovforslaget til Tingets velvillige behandling.

Bollmann (CD):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om præmiering af opsparing.

(Beslutningsforslag nr. B 45).

Jeg skal i øvrigt henvide til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefale det til Tingets velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministrene:

Spm. nr. S 346

1) Til boligministeren af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren sørge for, at Ungdomsboligfonden straks nedlægges, og vil ministeren tage skridt til, at de bevilgede 5 mio. kr. straks tilbagebetales til staten?«

Skriftlig begrundelse

Det er at gøre grin med skatteydernes penge at have en ungdomsboligfond, der på to år ikke har kunnet skaffe én eneste bolig.

Kirsten Jacobsen (FP):

Når Fremskridtspartiet og jeg har stillet dette spørgsmål, skyldes det ikke kun, at vi fra begyndelsen var imod oprettelsen af denne ungdomsboligfond. Det skyldes også, at vi, efter at rapporten er kommet, er blevet forargede over at se, at en bestyrelse kan sidde i 1½ år og forvalte en kapital på 5 mio. kr. uden at skaffe én eneste bolig til veje.

Jeg synes også, det er forargeligt, at et bestyrelsesmedlem kan sidde uerstattet i et helt år, og at det har taget 4 måneder at fremskaffe en ny formand.

Når jeg mener, at boligministeren med det samme skal ophæve denne fond og få pengene tilbage i statskassen, skyldes det, at jeg ikke har nogen som helst tro på, at det vil blive bedre med en ny formand og et nyt bestyrelsesmedlem. Jeg tror, vi blot får den samme debat om et år, og derfor har jeg bedt ministeren, om hun vil nedlægge fonden og tilbagebetale pengene til statskassen.

Boligministeren (Agnete Laustsen):

Mit enkle svar på det direkte spørgsmål, om jeg straks vil nedlægge og straks tilbagebetale tilskud til Ungdomsboligfonden, må – næppe uventet – være nej. Men jeg vil gerne begrunde det og henvide til den rapport, som Ungdomsboligfonden sendte til Boligudvalget kort før jul, og hvoraf det fremgik, at man havde foretaget en række undersøgelser for at se, på hvilke måder fondens formål, nemlig at fremskaffe midlertidige boliger til unge, kunne opfyldes.

Det har nok været et ganske vanskeligt job for bestyrelsen, for jeg indrømmer spørgeren, at konkrete resultater ikke er opnået, men på den anden side er der foretaget et ganske grundlæggende arbejde, som jeg mener kan blive til gavn for den nye bestyrelse.

[Boligministeren]

Jeg havde naturligvis gerne set de gode intentioner udmøntet i nogle projekter, som kunne have givet os erfaring for, om fonden og dens formål er en god idé, men jeg vil dog gerne sige, at de manglende resultater utvivlsomt også skyldes, at bestyrelsen ikke i hele perioden har været fuldtallig.

Jeg mener i modsætning til spørgeren, at vi bør give fonden en chance til, og jeg har derfor i forbindelse med afgivelse af rapporten, hvoraf det også fremgår, at formanden og et af bestyrelsesmedlemmerne har ønsket at nedlægge deres hverv, udpeget nye i deres sted, idet det tredje medlem fortsætter. Jeg håber, at vi med denne reorganisering kan få sat i gang i arbejdet og få noget konkret på bordet.

Kirsten Jacobsen (FP):

Det kan næppe overraske boligministeren, at jeg ikke er enig, og jeg vil gerne sige følgende til boligministeren: Af rapporten fremgår det ganske vist, at der har været foretaget diverse undersøgelser, men det fremgår også af udvalgets konklusion, at en af grundene til, at der ikke er skaffet nogen boliger, er, at de ledige boliger findes i den private byggesektor, og det er det eneste sted, fonden ikke har søgt efter nogen boliger. Jeg vil gerne spørge ministeren, om hun synes, det er tilfredsstillende, og jeg vil også bede hende svare på, om hun synes, det er tilfredsstillende, at en sådan fond kan sidde i så lang tid uden at være fuldtallig. Havde det været en stor bestyrelse med mange medlemmer, kunne det måske accepteres, at et enkelt medlem ikke var der, men her var der trods alt kun tre personer, og i visse perioder har der altså kun været én person i bestyrelsen.

Endelig vil jeg gerne spørge ministeren, om hun er enig med fonden og dens formand, når de i rapporten skriver, at formålet med fonden – og det fremgår også af bekendtgørelsen – var at tilvejebringe og formidle midlertidige boliger til unge, og så tilføjer, at bestyrelsen i denne beskrivelse af formålet har lagt, at de projekter, fonden involverer sig i, skal skaffe midlertidige boliger til unge og have et videre perspektiv. Det vil med andre ord sige, at fondsbestyrelsen egenhændigt har lagt noget helt andet i det, som den fik pålagt, nemlig at skaffe midlertidige boliger, idet den har lagt deri, at det er boliger, der også i fremtiden skal have et videre perspektiv. Det vil jeg gerne have et svar på.

Boligministeren (Agnete Laustsen):

Jeg vil gerne oplyse fru Kirsten Jacobsen om, at en analyse og dermed også en vurdering af de iværksatte forsøg efter fondens vedtægter først skal afgives til boligministeren og til Boligudvalget i begyndelsen af folketingssamlingen 1991-92. Jeg synes, vi skal afvente dette, før vi træffer nogen endelig beslutning om fondens fremtid – og jeg kunne måske også sige mangel på samme, for det vil naturligvis afhænge af, hvordan den nye bestyrelse griber arbejdet an. Jeg har tidligere sagt, at jeg håber, at der nu kan komme en mere aktiv bestyrelse i gang og i den forbindelse naturligvis også et engagement over for både boligselskaber og byfornyelses-selskaber samt ikke mindst private, som naturligvis må være interesserede i dette. Men som sagt skal denne analyse afgives i folketingsåret 1991-92, og jeg mener, vi bør afvente den, før vi træffer en endelig beslutning.

Kirsten Jacobsen (FP):

Det kan sikkert ikke undre ministeren, at jeg er ked af og skuffet over svaret. Jeg anerkender både de pågældendes dygtighed og deres ekspertise, og to af dem, som jeg tillægger denne ekspertise – det er vel grunden til min skuffelse – er fædrene til denne boligfond, nemlig hr. Jørgen Estrup og hans boligpolitiske læremester, Tage Dræbye, som har været formand for den. Jeg synes, at boligministeren, når man tager i betragtning, at hun som boligpolitisk ordfører udtrykte overordentlig store betænkeligheder ved denne fond, her havde haft en vældig god lejlighed til at markere over for Det Radikale Venstre, at både Det Konservative Folkeparti og Venstre trods alt stadig væk har en smule selvstændige boligpolitiske tanker. Den lejlighed har ministeren ladet gå fra sig ved at lade hr. Jørgen Estrup og Tage Dræbye fortsætte dette nytteløse arbejde. Det kan jeg kun beklage, men jeg kan til gengæld sige til ministeren, at jeg vil holde øje med det i fremtiden.

Boligministeren (Agnete Laustsen):

Det sidste er naturligvis betryggende, og det er jeg kun glad for. Jeg kan sige, at der nu er udpeget en ny bestyrelse, og at jeg derfor selvfølgelig også ligesom fru Kirsten Jacobsen vil holde et vågent øje med, hvilke nye initiativer denne fond lægger op til, og afvente de resultater, der som sagt skal vurderes i 1991-92 efter de vedtægter, som gælder for fonden.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 349

2) Til *socialministeren* af:

Leif Hermann (SF):

»Hvad vil ministeren gøre for at sikre, at de beboere i Thylejren, der er afhængige af sociale ydelser, faktisk får udbetalt disse, såfremt Hanstholm Kommunalbestyrelse og Hanstholm Kommunes sociale udvalg nægter at udbetale de ydelser, de pågældende har krav på?«

Skriftlig begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 328 og svaret på samme spørgsmål.

Socialministeren (Aase Olesen):

Indenrigsministeren har i sin skriftlige besvarelse af 21. december 1988 af spørgsmål nr. S 328, stillet af Leif Hermann, redegjort for sanktionsmulighederne over for kommunalbestyrelsen og det sociale udvalg i Hanstholm Kommune. Det oplyses i svaret, at tilsynsrådet for Viborg Amt, som udøver tilsynet med Hanstholm Kommune, har fastslået, at kommunalbestyrelsens og det sociale udvalgs beslutning om ikke at ville udbetale ydelser på det sociale område til beboere i Frøstruplejren fra 15. februar åbenbart strider mod lovgivning.

Tilsynsrådet har desuden gjort kommunalbestyrelsen opmærksom på, at gennemførelse af beslutningen vil være et selvstændigt retsbrud, som tilsynsrådet kan sanktionere med tvangsbøder over for de medlemmer af kommunalbestyrelsen, som er ansvarlige for at undlade at udbetale sociale ydelser. Der kan desuden blive tale om, at der rejses straffesag mod de kommunalbestyrelsesmedlemmer, som på denne måde gør sig skyldige i pligtforsømmelse.

Jeg regner med, at disse sanktionsmuligheder vil vise sig tilstrækkelige, og at Hanstholm Kommunes kommunalbestyrelse vil opgive sin lovstridige beslutning og fortsat udbetale sociale ydelser til beboerne i Thylejren.

Leif Hermann (SF):

Jeg vil gerne sige tak til socialministeren, fordi hun gentog indenrigsministerens belæring om, hvordan den kommunale styrelseslov er

indrettet, men så må jeg også henlede socialministerens opmærksomhed på, at det faktisk ikke er det, jeg har spurgt om.

Jeg har spurgt, hvad socialministeren vil gøre for at sikre, at folk faktisk får udbetalt deres ydelser. Nu er det jo således, at de sanktioner, som socialministeren har repeteret efter indenrigsministerens svar, ikke har nogen effekt, hvis de ikke virker. Hvad vil socialministeren gøre, hvis det er således, at Hanstholm Kommunalbestyrelse er ligeglad med tvangsbøder? Det findes der faktisk et fortilfælde for, endda inden for Socialministeriets eget område, nemlig i 1978, da Vissenbjerg Kommune nægtede at udlevere CPR-numre til Danmarks Statistik, og hvor man truede med tvangsbøder, men hvor CPR-numrene ikke kom. Jeg vil altså gerne vide, hvad socialministeren vil gøre, for dette her har jo lidt at gøre med, at der er tale om nogle mennesker, hvis retsstilling er ganske uklar og usikker i øjeblikket. Hvad vil socialministeren gøre, hvis Hanstholm Kommune ikke retter sig efter tvangsbøderne? Der kan jo gå temmelig lang tid, før de får nogen som helst effekt.

Socialministeren (Aase Olesen):

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at der efter den kommunale styrelseslovs § 61 c kan blive tale om bødestraf, og ud over bødestraf kan der i givet fald blive tale om, at en sådan straffedom bevirker tab af valgarhed til kommunalbestyrelsen.

Så vil hr. Leif Hermann måske spørge mig: Jamen hvad nu, hvis det heller ikke virker? Og derfor vil jeg sige, at hvis det mod al forventning skulle vise sig, at kommunalbestyrelsen i Hanstholm fastholder sin beslutning, vil de mennesker, der er i Frøstruplejren, og som har ret til sociale ydelser, naturligvis ikke blive ladet i stikken. Jeg vil i så fald være indstillet på at søge den nødvendige hjemmel til, at Socialstyrelsen og Sikringsstyrelsen kan overtage udbetalingen af ydelserne på kommunens regning.

Leif Hermann (SF):

Jeg vil gerne sige tak til socialministeren for svaret, for nu svarede socialministeren faktisk på mit spørgsmål. Må jeg forstå socialministeren således, at ministeren vil sikre sig, at den hjemmel er til stede for, at Sikringsstyrelsen og Socialstyrelsen kan foretage udbetalingen senest på det tidspunkt, hvor Hanstholm Kommunalbestyrelses vedtagelse kan træde i kraft?

Svend Heiselberg (V):

Synes ministeren, det er rimeligt, at en lille kommune skal tvinges til at betale til en samling mennesker, hvis livsholdning er, at de ikke vil arbejde, at de vil leve af offentlig hjælp, og at de ikke vil respektere loven?

Socialministeren (Aase Olesen):

Først til hr. Leif Hermann: Jeg vil naturligvis sikre mig en hjemmel som omtalt. Jeg regner ikke med, at det bliver nødvendigt, men skulle det blive nødvendigt, vil det naturligvis blive sikret så betids, at de mennesker ikke bliver ladt i stikken, som jeg sagde i min duplik.

Til hr. Svend Heiselberg vil jeg sige, at alle mennesker, der bor i dette land, efter sociallovgivningen er sikret ret til sociale ydelser; det gælder også de mennesker, der bor i Thylejren.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål:**Formanden:**

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige svar på spørgsmål stillet af følgende medlemmer af Folketinget:

- Helle Degn: spm. nr. S 107
 Margrete Auken: spm. nr. S 186 og 307
 Ole Espersen: spm. nr. S 266
 Duetoft: spm. nr. S 270
 Kaj Poulsen: spm. nr. S 272
 Nør Christensen: spm. nr. S 273 og 274
 Kofod-Svendsen: spm. nr. S 275
 Ingerlise Koefoed: spm. nr. S 279
 Klaus Hækkerup: spm. nr. S 280, 339 og 342
 Stillinger: spm. nr. S 281
 Dorte Bennedsen: spm. nr. S 282
 Arne Melchior: spm. nr. S 283
 Jens Thoft: spm. nr. S 284
 Inger Harms: spm. nr. S 285
 Jane Oksen: spm. nr. S 286-289
 Arne Jensen: spm. nr. S 290, 343 og 344
 Jette Pors: spm. nr. S 292-294
 Hugo Holm: spm. nr. S 295 og 296
 Helge Mortensen: spm. nr. S 297 og 298
 Tommy Dinesen: spm. nr. S 299
 Stavard: spm. nr. S 300 og 333
 Knud Lind: spm. nr. S 308
 Glistrup: spm. nr. S 309-312 og 314

- Kirsten Jacobsen: spm. nr. S 313 og 331
 Poul Nielson: spm. nr. S 316
 Birthe Hansen: spm. nr. S 322
 Tove Lindbo Larsen: spm. nr. S 323
 Ingrid Rasmussen: spm. nr. S 324
 Riishøj: spm. nr. S 325
 Rahbæk Møller: spm. nr. S 326, 327 og 329
 Leif Hermann: spm. nr. S 328
 Dohrmann: spm. nr. S 330
 Holger K. Nielsen: spm. nr. S 332
 Agerschou: spm. nr. S 334
 Pia Kjærsgaard: spm. nr. S 335
 Lissa Mathiasen: spm. nr. S 336

Spm. nr. S 107

Til *sundhedsministeren* (25/10 88) af:

Helle Degn (S):

»Vil ministeren sende en liste til Folketinget over, hvem der sidder i udvalget om levende forsøgspersoner, og oplyse, dels hvem hun har udpeget til at sidde i udvalget, dels udvalgets endelige kommissorium og tidsrammen for arbejdet?«

Begrundelse

Efter den offentlige debat har ministeren tilkendegivet ønsket om en bredere sammensætning end kun den lægelige.

Svar (2/11 88):

Sundhedsministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Udvalget om forsøg på levende forsøgspersoner er sammensat af følgende personer:

Fuldmægtig Ulrich Horst Petersen (formand) udpeget af sundhedsministeren. Rektor Else Marie Bukdahl udpeget af sundhedsministeren. Ekspeditionssekretær Birthe Drenck udpeget af sundhedsministeren på anbefaling af De Samvirkende Invalideorganisationer. Professor, dr. theol. Peter Kemp udpeget af sundhedsministeren. Fuldmægtig Barbara Erlich-Eriksen udpeget af sundhedsministeren. Medicinaldirektør Palle Juul-Jensen udpeget af Sundhedsstyrelsen. Kontorchef Martin Korst udpeget af undervisnings- og forskningsministeren. Professor, dr. med. Daniel Andersen udpeget af Statens Lægevidenskabelige Forskningsråd. Professor, dr. med. Povl Riis udpeget af Den Centrale Videnskabsetiske Komité. Sygeplejerske Ellen Margrethe Skou ud-

[Sundhedsministeren]

peget af Den Centrale Videnskabsetiske Komité. Formand Jens Kr. Gøtrik udpeget af Den Alm. Danske Lægeforening. Lic. pharm. Annette Skinhøj udpeget af Danmarks Farmaceutiske Selskab. Afdelingslærer Mette Holler udpeget af Dansk Sygeplejeråd. Lic. odont. Ulla Glenert udpeget af tandlægehøjskolerne. Formand Hanne Jørgensen udpeget af Landssammenslutningen af Hospitalslaboranter. Direktør Arne Grünfeld udpeget af Amtsrådsforeningen i Danmark. Kontorchef Claus Mørch Petersen udpeget af Københavns og Frederiksberg Kommuner. Centerleder Lars Adam Rehof udpeget af Det Danske Center for Menneskerettigheder.

I forbindelse med sammensætningen af udvalget har jeg ud over naturligvis at sikre udvalget en afbalanceret sammensætning af mænd og kvinder lagt vægt på, at alle de berørte parter er repræsenteret i udvalget. Derfor er brugerne og forskellige faggrupper inden for sundhedssektoren repræsenteret sammen med den brede vifte af myndigheder og organisationer, som i øvrigt har tilknytning til det videnskabsetiske komitéssystem.

Udvalget om forsøg på levende forsøgspersoner skal på baggrund af en beskrivelse af det videnskabsetiske komitéssystem og de principper, hvorpå det bygger, vurdere behovet for regulering med hensyn til biomedicinske forsøg på levende forsøgspersoner.

Under inddragelse af juridiske, etiske og forskningsmæssige aspekter skal navnlig følgende forhold indgå i udvalgets overvejelser:

- hensynet til forsøgspersonens selvbestemmelsesret og integritet,
- hensynet til offentlighedens behov for indseende med, at der ikke gennemføres forsøg, der overskrider grænserne for det etisk forsvarlige, og
- forskningens behov for (på samfundets vegne) at udvikle ny viden.

På baggrund af udvalgets undersøgelse af behovet for regulering af biomedicinske forsøg på levende forsøgspersoner skal det vurderes, om det videnskabsetiske komitéssystem opfylder disse behov.

I benægtende fald skal udvalget drøfte nødvendige foranstaltninger for at få behovene tilgodeset, herunder eventuelt lovgivning.

Det påhviler udvalget som led i gennemførelsen af dets arbejde i fornødent omfang at ta-

ge kontakt til vedkommende patientforeninger m.v.

Det forudsættes, at udvalget afslutter sit arbejde således, at et eventuelt lovforslag vil kunne fremsættes i folketingssamlingen 1989-90.

Spm. nr. S 186

Til *arbejdsministeren* (10/11 88) af:

Margrete Auken (SF):

»Kan ministeren redegøre for, hvor langt man er med at give chauffører på turist- og rutebusser den ekstra kvalifikationsuddannelse, som Folketinget ved en beslutning i maj 1986 pålagde ministeren at gennemføre regler for, og i hvilket omfang Justitsministeriet har været inddraget i gennemførelsen af disse regler, der har nøje sammenhæng med de almindelige regler for kørekort til busser?«

Begrundelse

I en række artikler i Jyllands-Posten har der været omtalt adskillige problemer med de nye regler for kvalifikationsbeviser til buschauffører. Ifølge artiklerne er reglerne koordineret så dårligt med Justitsministeriets kørekortregler, at folk med gyldige kørekort i god tro kan komme til at overtræde dem.

Ydermere er det fremgået, at politiet aldrig er søgt informeret af nogen myndighed om eksistensen af nye regler for buschauffører, selv om politiet er kontrollerende myndighed for arbejdsministerielle regler (f.eks. også køre- og hviletid) på landevejen. Kørelærere og AMU-centre har kritiseret, at det vil tage op mod syv år at give alle buschauffører den krævede uddannelse, fordi der ikke er plads på AMU-centrene. Og endelig har det været fremme, at der er et stort smuthul i reglerne, der tillader en række chauffører på populære rejsemål uden for EF at slippe uden om den nye uddannelse - stik imod intentionerne i Folketingets beslutning fra 1986, der var affødt af flere alvorlige ulykker med danske fritidschauffører.

Svar (25/11 88):

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Folketingets beslutning gav anledning til

- en revision af to eksisterende kurser for buschauffører,
- udvikling af et nyt suppleringskursus for

[Arbejdsministeren]

buschauffører og
 – udvikling af et kursus for private storvognskørelærere, der skulle danne grundlag for, at de også kunne gennemføre den ekstra kvalifikationsuddannelse.

Efter at der i 1. halvår 1988 er gennemført forsøgskurser, kan den ekstra kvalifikationsuddannelse nu erhverves dels gennem kursusdeltagelse hos de ca. 60 private storvognskørelærere, der i sommer mod betaling har gennemgået en særlig uddannelse i AMU-regi, dels gennem deltagelse i ét af tre forskellige AMU-kurser for buschauffører.

For så vidt angår gennemførelsen af det særlige suppleringskursus af 55 timers varighed i AMU-regi kan det oplyses,

- at der i 2. halvår 1988 er henholdsvis gennemført og planlagt gennemført kurser svarende til uddannelse af 615 personer, og
- at der i 1. halvår 1989 er planlagt gennemført kurser svarende til uddannelse af 1.080 personer.

Det er på baggrund af det eksisterende statistiske grundlag overordentlig vanskeligt at sige noget om, hvor lang tid det vil tage at afvikle den øjeblikkelige pukkel af chauffører, der skal på kursus. Det er min forventning, at de private kørelærere i stort omfang vil bidrage til at løse det øjeblikkelige behov i og med, at en række af disse nu er blevet uddannet hertil. I øvrigt er den praktiske administration af ordningen tilrettelagt sådan, at Arbejdstilsynet kan dispensere, hvis det ikke har været muligt at få uddannelsen.

Vedrørende spørgsmålet om forholdet til Justitsministeriet kan det oplyses, at Justitsministeriet forestod såvel behandlingen af forslaget til folketingsbeslutning af 6. februar 1986 om skærpelse af køre- og hviletids- samt kontrolbestemmelser for buschauffører som koordinationen af gennemførelsen af Folketingets beslutning af 28. maj 1986. I drøftelser mellem Arbejdsministeriet og Justitsministeriet er indgået overvejelser om at inddrage arbejdsmiljølovens regler om uddannelse inden for vejtransport i Justitsministeriets kørekortbekendtgørelse. Under hensyn til, at hjemmelen til den i Folketinget besluttede skærpelse af kravene vedrørende buschaufførernes uddannelse, erfaring og alder fandtes i arbejdsmiljøloven, og at Arbejdsministeriet allerede ved bekendtgørelse af 31. oktober 1979 havde udstedt regler, der regu-

lerede området, besluttedes det at fastholde området i Arbejdsministeriet. De nye regler har forinden udsendelse været til høring i Justitsministeriet.

Arbejdstilsynet har til brug for tilsynskredsenes og politiets kontrolvirksomhed på området udsendt en detaljeret vejledning, der blandt andet indeholder et afsnit om alders- og kvalifikationskrav til førere i vejtransport. Vejledningen, der senest er revideret i oktober 1988, er udsendt til samtlige politimestre, politidirektøren i København, rigspolitechefen og samtlige arbejdstilsynskredse.

For så vidt angår det såkaldte smuthul er sagen den, at der findes to sæt internationale regler, ét, der gælder for al kørsel inden for EF, og ét, der gælder i international vejtransport i de europæiske lande, der står uden for EF, de såkaldte AETR-regler.

Det sidstnævnte regelsæt anvendes, hvis blot en lille del af den tilbagelagte strækning er uden for EF-området. I EF-reglerne har medlemsstaterne bemyndigelse til at fastsætte strammere nationale krav vedrørende uddannelse, erfaring og alder. En tilsvarende bemyndigelse findes imidlertid ikke i AETR-reglerne; for eksempel er mindstealderen for buskørsel 21 år ifølge disse regler, mens vi for al anden international buskørsel kræver en mindstealder på 23 år.

Jeg kan selvfølgelig ikke bryde en international aftale, som Danmark har været tilsluttet i mange år. Jeg har i øvrigt vanskeligt ved at forestille mig den vognmand, der vil ansætte en chauffør eller en såkaldt fritidschauffør, der er så ufleksibel, som tilfældet ville være, hvis den pågældende chauffør ikke opfyldte de strammere danske regler.

Denne chauffør bryder nemlig reglerne, hvis han blot én gang kører på en rute, der ikke omfatter et land uden for EF. Selv en ganske kort indenlandsk tur med bussen vil således kunne medføre bødestraf for både chaufføren og vognmanden.

Spm. nr. S 266

Til *justitsministeren* (30/11 88) af:

Ole Espersen (S):

»Hvor langt er regeringen kommet med hensyn til overvejelserne om afskaffelsen af politiets tilstedeværelse ved check i danske provinslufthavne?«

[Ole Espersen]

Begrundelse

Under samråd i Retsudvalget i foråret gav ministeren over for spørgeren udtryk for, at regeringen var interesseret i at søge at afskaffe den politimæssige deltagelse i lufthavnscheckene i danske provinslufthavne.

Det blev meddelt, at spørgsmålet ville blive overvejet i Trafik- og Kommunikationsministeriet.

Det danske politi bruger mange mandskabs-timer, formentlig mindst 40–50 årsværk sammenlagt, på disse lufthavnscheck, der, så vidt det er spørgeren bekendt, ikke sker i øvrige skandinaviske lufthavne. Det er svært at se, at dette er en rimelig anvendelse af politiet, som jo har mange opgaver andetsteds.

I forbindelse med de nedskæringer, der i øvrigt finder sted personalemæssigt inden for justitsvæsenets område, ville en frigørelse af denne arbejdskraft være overordentlig gavnlig.

Svar (16/12 88):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Det kan oplyses, at regeringen den 6. december 1988 har truffet beslutning om indførelse af en målrettet ordning med hensyn til sikkerhedskontrollen over for indenrigsflytrafikken i form af en stikprøvekontrol til afløsning af den nuværende 100 pct.s sikkerhedskontrol. Nyordningen – der forinden beslutningen i regeringen har været drøftet med de involverede myndigheder og organisationer – vil kunne iværksættes med virkning fra den 1. marts 1989.

Ordningen med stikprøvevis kontrol vil blive tilrettelagt således, at sikkerhedskontrollen fastsættes under hensyntagen til den aktuelle trusselsvurdering, og således, at den væsentligste del af indenrigsflyvningen – i lighed med ordningerne i de øvrige nordiske lande – fritages for sikkerhedskontrol.

I de tilfælde, hvor der efter nyordningen ikke foranstaltes politimæssig sikkerhedskontrol, vil der heller ikke blive gennemført sikkerhedskontrol ved anvendelse af civilt visitationspersonale.

I forbindelse med omlægningen af sikkerhedskontrollen over for indenrigsflyvningen vil et betydeligt antal politifolk kunne overføres til andet – og mere relevant – politiarbejde.

Spm. nr. S 270

Til *energiministeren* (1/12 88) af:

Duetoft (CD):

»Kan ministeren oplyse, om nogle regler hindrer, at elselskaberne kan give særlige rabatter til store erhvervs-kunder, og vil ministeren i bekræftende fald oplyse, om han vil søge reglerne ændret?«

Begrundelse

Det Danske Stålvalseværk i Frederiksværk har oplyst, at det på grund af takststigninger hos NESAs vil få ekstraudgifter på 35 mio. kr. om året. Denne forhøjelse er med til at vanskeliggøre værkets konkurrenceevne, samtidig med at den kan bringe de seneste års økonomiske forbedringer i fare.

NESA har ifølge Stålvalseværket henvist til, at specialrabatter til værket, som er Danmarks absolut største elaftager, i henhold til de gældende regler ikke er mulige. Spørgeren ønsker ministerens bekræftelse på det og ønsker videre oplyst, om ministeren ved en ændring af eventuelle hindrende regler vil give mulighed for rabatter.

Svar (9/12 88):

Energiministeren (Bilgrav-Nielsen):

Tilsynet med elforsyningslovens prisbestemmelser varetages af det af mig uafhængige Elprisudvalg. Jeg har derfor forelagt spørgsmålet for udvalget, hvis sekretariat har udtalt følgende, som jeg kan henholde mig til:

»Elselskabers priser i henhold til elforsyningslovens § 10 skal anmeldes til Elprisudvalget med angivelse af grundlaget for prisfastsættelsen.

Grundlaget er et af elselskaberne opstillet budget, og det fremgår af elforsyningslovens § 9, hvilke omkostninger der kan indregnes i den samlede prisfastsættelse. Det enkelte elselskabs prisfastsættelse (omkostningspåligning) over for forskellige kundegrupper skal herefter baseres på de faktiske omkostninger, der er ved leverancerne.

En sådan kosttægte tarifiering indebærer, at elselskaberne skal tilstræbe at yde f.eks. store erhvervs-kunder en reduktion i prisen, som dækker, hvad den pågældende erhvervs-kundes aftagsstørrelse – ud fra objektive tarifieringsprincipper – kan begrunde, og som som følge heraf modsvarer de fordele, som et elselskab har af at levere til erhvervs-kunder med et stort forbrug.

[Energiministeren]

Det følger således af de gældende regler, at der for storkunder skal tages hensyn til de fordele, som et stort aftag indebærer for elselskabet. Denne prisfastsættelse indebærer en prisdifferentiering over for Det Danske Stålværværk A/S, som afspejler de fordele, elselskabet NESAs har ved Det Danske Stålværværk A/S som storkunde. Prisdifferentieringen giver ikke Det Danske Stålværværk A/S fordele herudover på andre kunders bekostning.

Det kan tilføjes, at spørgsmålet om NESAs prisfastsættelse over for Det Danske Stålværværk A/S vil blive forelagt Elprisudvalget på dettes førstkommande møde den 19. december 1988.«

Spm. nr. S 272

Til *arbejdsministeren* (1/12 88) af:

Kaj Poulsen (S):

»Hvordan påvirker ministerens besparelsesforslag på dagpengeområdet (L 57) de samlede offentlige finanser, hvis der – som regeringen valgte at gøre med refinansieringsordningen for landbruget – tages hensyn til de afledede konsekvenser for det offentlige skatteindtægt?«

Begrundelse

Af L 57 fremgår, at statens udgifter til arbejdsløshedsdagpenge forventes at falde med 600 mio. kr. i 1989, 1,5 mia. kr. i 1990 og 1,8 mia. kr. i 1991 og fremover. I de samme år forventes der en stigning i kontanthjælpsudgifterne på henholdsvis 100, 500 og 700 mio. kr. Det skyldes, at lovforslagets væsentligste sigte er at fritage arbejdssøgende mennesker arbejdsløshedsdagpenge og i stedet henvise dem til kontanthjælp.

Samlet foregiver lovforslaget således, at forringelserne for de arbejdsløse opvejes af besparelser på henholdsvis 500 mio. kr. i 1989, 1 mia. kr. i 1990 og 1,1 mia. kr. i 1991 og fremefter.

Denne opgørelse tager imidlertid ikke hensyn til, at arbejdsløshedsdagpenge er skattepligtige, mens kontanthjælp er skattefri. Der tages heller ikke hensyn til, at en direkte effekt vil være lavere offentlige indtægter fra moms og afgifter. Endelig skal det påpeges, at indtægter i form af a-kasse-bidrag vil falde, fordi incitamentet til at være medlem af en a-kasse bliver mindre.

Socialdemokratiets regnemaskiner kan ikke få de reelle besparelser som følge af forringelserne til at blive mere end knap 200 mio. kr. årligt i 1989–91.

Da landbrugsministeren fremsatte lovforslag om refinansiering af landbrugets gæld (L 27 1987-88, 2. samling), tog man i de økonomiske konsekvensberegninger hensyn til øgede skatteindtægter. Derved blev de offentlige udgifter til ordningen reduceret til ca. 1/3. Det bedes derfor oplyst, om der er en logisk forklaring på, at ministre i samme regering anvender forskellige principper i deres konsekvensberegninger, eller man blot er så politisk kreativ, at man regner brutto, når man vil skære ned, og netto, når man vil øge de offentlige udgifter.

Svar (12/12 88):

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Lovforslag, der har økonomiske konsekvenser for borgere eller virksomheder, vil altid have afledede effekter på den økonomiske aktivitet og dermed på skatteindtægter, momsindtægter samt i visse tilfælde andre dele af det offentlige indtægtsbudget. Men det er normal praksis, at der ved budgetteringen af de økonomiske konsekvenser i forbindelse med fremsættelse af lovforslag kun angives virkningen på udgiftsbudgettet.

Det er korrekt, at der ved fremsættelsen af lovforslaget om refinansiering af landbrugets gæld (L 27) blev foretaget en samlet præsentation af de budgetmæssige konsekvenser af lovforslaget. Denne indeholdt dels forøgelsen af de offentlige bruttoudgifter, dels forøgelsen af de offentlige bruttoindtægter. Der er dog ingen tvivl om, at Landbrugsministeriet på finansloven har indbudgetteret bruttoudgifterne ved lovforslaget.

Der er således ikke tale om, at der i forbindelse med budgetteringen af de økonomiske konsekvenser af et lovforslag anvendes forskellige principper ministerierne imellem.

Spm. nr. S 273

Til *justitsministeren* (1/12 88) af:

Nør Christensen (CD):

»Kan ministeren oplyse, i hvor mange tilfælde polititjenestemænd i tjenesten er blevet tiltalt, domfældt eller frifundet for vold eller drab inden for de seneste fem år?«

[Nør Christensen]

Begrundelse

I den offentlige debat benyttes ofte ordet politivold, selv om der kun kan være tale om, at en polititjenestemand enten har udøvet lovlig og nødvendig magtanvendelse eller også har overskredet grænserne herfor og derfor som enkeltperson har udøvet strafbar vold.

Svar (14/12 88):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Rigspolitichefen har i anledning af det stillede spørgsmål over for Justitsministeriet oplyst, at der ikke i den forløbne 5-års-periode foreligger tilfælde, hvor polititjenestemænd er blevet tiltalt for drab.

Antallet af tilfælde, hvor der er rejst tiltale for vold i anledning af en overskridelse af grænserne for den lovlige og nødvendige magtanvendelse, andrager i den forløbne 5-års-periode i alt 19. Heraf skete der domfældelse i 10 tilfælde og frifindelse i 9 tilfælde.

Spm. nr. S 274

Til *justitsministeren* (1/12 88) af:

Nør Christensen (CD):

»Kan ministeren oplyse, i hvilket omfang og på hvilke områder polititjenestemænd i kraft af deres stilling tidligere har modtaget betaling for frivillige tjenesteydelser i tilknytning til tjenesten eller uden for tjenesten?«

Begrundelse

For år tilbage havde politifolk en såkaldt sportelordning, som dækkede forskellige ydelser af civilretlig karakter (f.eks. forkyndelse af stævninger), ligeosm politifolk frivilligt og uden for den egentlige tjenestetid mod betaling fra arrangører af dyrskuer og andre arrangementer modtog betaling for tilsyn.

Da politiet – specielt i sommerperioden – er hårdt belastet på grund af ferier og afgivelser af større styrker til festivaler og lignende, ville det måske være en idé at indføre en slags brugerbetaling for frivillig tjeneste ved den slags arrangementer.

Svar (14/12 88):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Rigspolitichefen har i anledning af det stillede spørgsmål oplyst, at der tidligere eksisterede en række vederlagsordninger – de såkaldte sportelordninger – vedrørende polititjenestemænds virksomhed såvel i som uden for tjenesten.

Ordningerne, der havde relation til tjenestens udførelse, vedrørte bl.a. betaling for tilsyn, rapportoptagelse og opkrævning for private og myndigheder samt betaling for oplysninger fra registre, protokoller og politirapporter.

Herudover forekom vederlæggelsesordninger vedrørende polititjenestemænds beskæftigelse uden for tjenesten.

En række af de ordninger, der vedrørte den egentlige polititjeneste, blev ophævet i midten af 1960'erne, enten fordi opgaverne ikke længere blev betragtet som egentlige politimæssige opgaver, eller fordi det skønnedes, at opgaverne burde være en del af politiets tjenesteplichter og derfor ikke burde vederlægges særskilt.

Herudover blev en del af ordningerne afløst af gebyrer, der tilfalder statskassen.

Ordninger, der vedrørte polititjenestemænds virksomhed uden for tjenesten, er ifølge det oplyste siden i et vist omfang blevet anerkendt som bibeskæftigelse, i det omfang virksomheden har været forenelig med polititjenesten.

Det kan endvidere oplyses, at det som led i regeringens spare- og forenklingsbestræbelser for tiden overvejes at indføre brugerbetaling for politiets bistand f.eks. ved udstedelse af en række tilladelser, ved gennemførelse af transporter og ved afholdelse af f.eks. sportsbegivenheder.

Spm. nr. S 275

Til *undervisnings- og forskningsministeren* (1/12 88) af:

Kofod-Svendsen (KRF):

»Finder ministeren det rimeligt, at Københavns kommunale Skolevæsen udgiver AIDS-informationsmateriale, der bl.a. tilskynder unge til sex?«

Begrundelse

Københavns kommunale Skolevæsen udsendte i foråret 1988 undervisningsmateriale om AIDS til brug for gymnasieskolen og hf-kurser.

De unge tilskyndes indirekte til sex ved, at man opstiller idealbilleder for dem, f.eks. føl-

[Kofod-Svendsen]

gende beskrivelse, som er taget fra side 50 i AIDS-undervisningsmaterialet:

»Peter er en ung fyr på 17 år, der går i 10. klasse. Han ser godt ud og er populær i klassen. God til sport, har aldrig haft svært ved at få kammerater. Peter er glad for piger, kan godt li' at gå i seng med dem – helst en ny hver gang.«

Ligeledes påstås det i materialet på side 50, at der ikke ville være krig i verden mere, hvis alle fik dækket deres seksuelle behov.

Svar (9/12 88):

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Det omtalte AIDS-informationsmateriale er udgivet af Københavns kommunale Skolevæsen, og ansvaret for det er derfor placeret hos Københavns skoledirektion.

Min mulighed for at påvirke undervisningen ligger i bemyndigelsen til at udstede regler om undervisningens mål og indhold, hvorimod skolerne er frit stillet med hensyn til, ad hvilke veje – herunder ved hjælp af hvilket undervisningsmateriale – de vil nå målene.

På gymnasieområdet har ministeriet udsendt et cirkulære, som udstikker rammerne for AIDS-undervisningen, og det er fulgt op af et vejlednings- og informationsmateriale generelt til alle skoleformer og specifikt til de enkelte uddannelsesstrin.

Spm. nr. S 279

Til *skatteministeren (2/12 88)* af:

Ingerlise Koefoed (SF):

»Hvad agter ministeren at gøre for at fremskynde en afgørelse i EF om, at billedvævninger skal sidestilles med anden kunst med hensyn til moms m.v.?«

Begrundelse

Sagen er ikke ny, og forskellige skatteministre har gang på gang lovet spørgeren, at de ville tage sagen op over for EF. Ikke desto mindre fortsætter EF med at opretholde et direktiv, der sidestiller billedvævninger, som er unikke kunstværker, med vaskeklude, gulvklude og karklude.

Adskillige skatteministre har også vist deres sympati for sagen og sagt, at de vil presse på over for EF for at få ændret direktivet. Men fo-

reløbig er der ikke noget resultat, og det ville være interessant at vide, hvorvidt skatteministeren har presset på for at få en rimelig løsning eller blot afventer den langsommelige gang igennem EF-bureaukratiet.

Er det sidste tilfældet, må det betragtes som klart utilfredsstillende.

Svar (23/12 88):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

I medfør af en bestemmelse i 6. momsdirektiv har Danmark – som en særordning – kunnet opretholde afgiftsfrigtagelse for kunstneres salg af egne kunstværker for så vidt angår malerier, tegninger, pasteller samt originale stik, tryk og litografier, indtil der er fastsat fællesskabsbestemmelser herom. Bestemmelsen indebærer imidlertid også, at medlemsstaterne er afskåret fra at indføre nye særordninger, f.eks. for kunstneres salg af egne billedtæpper.

På linie med Danske Kunsthåndværkeres Landssammenslutning finder jeg, at billedkunstnere, der laver billedtæpper, bør ligestilles med øvrige kunstnere i relation til momsfritagelse.

Udsigten til, at der ved forhandlinger i EF kan opnås ensartede fællesskabsregler, synes dog ikke umiddelbar. På baggrund af disse dystre udsigter samt det faktum, at der for kunstneres salg af egne værker praktiseres uensartede momsregler, der reelt medfører en utilsigtet forskelsbehandling af billedkunstnere, undersøger jeg i øjeblikket, hvorledes der kan etableres nationale regler, som momsfritager kunstneres salg af egne billedtæpper.

Spm. nr. S 280

Til *trafik- og kommunikationsministeren (2/12 88)* af:

Klaus Hækkerup (S):

»Kan ministeren oplyse, hvilke anlægsarbejder omfattet af Vejdirektoratets Prioritering 1985–87 der er udført eller er under udførelse, og oplyse, hvilken »samlet effektprocent« de fire alternativer for Hillerødmotorvejens forlængelse nord for Herredsvejen (som beskrevet i rapporten af 1988 herom) har, når beregningen foretages på samme grundlag som Vejdirektoratets Prioritering 1985–87?«

Svar (14/12 88):

Trafik- og kommunikationsministeren (H. P. Clausen):

Af de i prioriteringen medtagne arbejder er i alt 28 projekter besluttet udført. Heraf er 13 projekter allerede udført, 6 projekter samt en delstrækning af et projekt under udførelse og 9 projekter under projektering. Såfremt spørgeren måtte ønske det, vil jeg sende en specifikation af projekterne direkte til ham.

Beregningerne i rapporten af 1988 vedrørende Hillerødmotorvejens forlængelse er i princippet udført som i Prioritering 1985-87.

Der er to problemer, der kan betyde, at projektrenterne ikke er direkte sammenlignelige, nemlig prisniveauet og trafikniveauet. Kun forskellen i trafikniveau har dog en væsentlig betydning. Hvis der tages højde herfor ved at lægge samme trafikniveau til grund (trafikken i 1981 i stedet for som i Hillerødrapporten forventet trafikniveau i 1992), fås følgende projektrenter på de fire alternativer for Hillerødmotorvejens forlængelse: 1 pct., 18 pct., 13 pct. og 18 pct. mod som beregnet i Hillerødrapporten henholdsvis 1,1 pct., 23,2 pct., 16,9 pct. og 23,4 pct.

Spm. nr. S 281

Til *undervisnings- og forskningsministeren* (6/12 88) af:

Stillinger (SF):

»Vil ministeren bekræfte, at personer, der efter lang ledighed kommer på uddannelsesydelse, men ikke når at gøre uddannelsen færdig, ikke kan oppebære SU, såfremt de tidligere har gennemført en længerevarende uddannelse?«

Begrundelse

I dag udfoldes der fra Folketingets side store anstrengelser for at få længerevarende ledige i gang med en uddannelse, som kan give beskæftigelse bagefter.

Mange af de langtidsledige har tidligere gennemført en længerevarende uddannelse, som ikke har resulteret i arbejde.

Problemet for de langtidsledige, som tidligere har gennemført en videregående uddannelse, er, at de efter 2 års (fremover 2½ års) uddannelsesydelse ikke kan oppebære SU i den resterende uddannelsesetid til den ny uddannelse.

Det vil naturligvis skræmme mange fra overhovedet at gå i gang med en ny uddannelse, og så fordi disse mennesker sædvanligvis ikke kan få bistandshjælp til færdiggørelse af studiet.

Svar (14/12 88):

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Det er ikke hensigten, at langtidsledige uddannelsessøgende med hensyn til støttetid skal stilles værre eller bedre end andre uddannelsessøgende. Efter de hidtil gældende SU-regler kan uddannelsessøgende i en videregående uddannelse opnå støtte i en periode, der svarer til sædvanlig studietid plus 1 år med fradrag af indskrivningsperioder ved den igangværende uddannelse samt ved tidligere afsluttede eller afbrudte støtteberettigende videregående uddannelser. Dette gælder, hvad enten den uddannelsessøgende i de pågældende perioder har fået uddannelsesstøtte eller uddannelsesydelse eller slet ikke har fået støtte.

Ved SU-reformen opretholdes disse støttetidsregler for uddannelsessøgende, som har påbegyndt en videregående uddannelse før den 15. marts 1988.

For uddannelsessøgende, der påbegynder deres første videregående uddannelse den 15. marts 1988 eller senere, er støttetiden den normerede studietid for den igangværende videregående uddannelse med fradrag af perioder, hvori den uddannelsessøgende har oppebåret stipendium til den igangværende og til tidligere afsluttede eller afbrudte videregående uddannelser. Oprindeligt var der intet fastsat om fradrag for perioder, hvori der var modtaget uddannelsesydelse efter loven om arbejdstilbud til ledige. Herved ville disse uddannelsessøgende imidlertid opnå en utilsigtet fordel i forhold til tidligere, og jeg har derfor fremsat et ændringsforslag, således at der også skal ske fradrag i støttetiden for perioder, hvori der efter den 13. december 1988 er modtaget uddannelsesydelse.

Både før og efter SU-reformen vil langtidsledige uddannelsessøgende således med hensyn til støttetid være stillet på samme måde som andre uddannelsessøgende.

Spm. nr. S 282

Til *indenrigsministeren* (7/12 88) af:

Dorte Bennedsen (S):

»Agter ministeren i 1989 at videreføre tilskuddet til Hanstholm Kommune fra puljen til vanskeligt stillede kommuner?«

Begrundelse

I 1987 bevilgede regeringen 1 mio. kr. til Hanstholm Kommune som en delvis kompensation for de udgifter, kommunen havde i forbindelse med Frøstruplejren.

Som det fremgår af den lokale dagspresse og TV 2, er Hanstholm Kommune fortsat økonomisk belastet af Frøstruplejren. Det er en belastning, som har ført til trusler om at stoppe udbetaling af hjælp til de pågældende beboere.

Denne handle måde er klart uacceptabel, men at tanken kan opstå, siger noget om, hvor trængt kommunen føler sig. Det vil derfor være af stor betydning, dersom spørgsmålet om tilskud for 1989 kan afklares hurtigt.

Svar (13/12 88):

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Da samtlige midler i puljen til særlig vanskeligt stillede kommuner for 1989 er uddelt, agter jeg allerede af den grund ikke at videreføre tilskuddet til Hanstholm Kommune i 1989.

Spm. nr. S 283

Til trafik- og kommunikationsministeren (7/12 88) af:

Arne Melchior (CD):

»Har ministeren ladet foretage beregninger eller vurderinger af størrelsen af det tab af portointdægter, som P & T lider ved, at breve og tryksager til Danmark og til udlandet afsendes fra udlandet, eller vil ministeren i givet fald lade en sagkyndig undersøgelse foretage?«

Begrundelse

Den i spørgsmålet omtalte fremgangsmåde har givetvis en enorm udbredelse.

Eksempel: Et katalog i vægtklassen 250-500 g koster afsendt fra Danmark 9 kr. (efter fraregning af mængderabat). Afsendt fra Sverige koster samme forsendelse ikke over 3,50 danske kr.

Beregninger af merprovenuet ved portoforhøjelser kan jo nemt kuldkastes totalt, hvis re-

sultatet blot bliver, at en stadig stigende mængde post afsendes fra vore nabolande.

Svar (14/12 88):

Trafik- og kommunikationsministeren (H. P. Clausen):

Postvæsenet har i forbindelse med sin planlægning af markedsindsatsen for 1988 og fremover foretaget grove beregninger over tab af portointdægter som følge af, at udlandsposten besørges uden om postvæsenet.

Disse beregninger viser, at postvæsenet har mistet markedsandele og dermed indtægter. Derudover viser beregningerne, at postvæsenet ikke har fået del i det opsving, der samtidig har været, bl.a. på grund af en større brug af direct mail i forbindelse med udlandet.

Alt i alt viser beregningerne, at postvæsenet sandsynligvis har mistet markedsandele vedrørende udlandsposten på 10-15 pct. inden for de seneste år.

Til spørgsmålet, om jeg vil lade en sagkyndig undersøgelse foretage, kan jeg oplyse, at postvæsenet i øjeblikket er i gang med at foretage markedsundersøgelser, som har til formål at kortlægge markedet og dermed få skabt et mere præcist billede af tabet af portointdægter i forbindelse med udlandet.

Spm. nr. S 284

Til skatteministerens (7/12 88) af:

Jens Thoft (SF):

»Hvornår agter ministeren at fremsætte forslag om omvurdering af frigjorte ejerlejligheder, sådan som ministeren tidligere har lovet, og er det ministerens hensigt at udskyde ejendomsvurderingerne i yderligere to år, uden at dette problem forinden finder sin løsning?«

Begrundelse

Med det fremsatte lovforslag om at udskyde ejendomsvurderingerne i to år er det særlig urimeligt, at ministeren ikke samtidig har fremsat det tidligere bebudede forslag om omvurdering af ejerlejligheder, der er frigjort fra oprindelige lejemål.

Som det fremgik af SF's lovforslag nr. L.221, 1986-87 (1. samling), kan der gå mange år, før en sådan ejerlejlighed kommer op i det normale niveau for lejeværdi af egen bolig. Ud fra en

[Jens Thoft]

lighedsgrundsætning er det lidet acceptabelt, at to beboere i samme ejendom i i øvrigt identiske lejligheder kan have en helt forskellig lejeværdiberegning.

Det er også dokumenteret, at den manglende omvurdering kun betyder en kapitalisering til fordel for sælgeren, der i øvrigt i forvejen har en meget stor fortjeneste ved frigørelsen og det efterfølgende salg.

Et flertal i Folketinget opfordrede på baggrund af SF's forslag regeringen til at fremsætte lovforslag om en sådan omvurdering ved frigørelse fra oprindelige lejemaal allerede i 1987-88 (1. samling), og ministeren har tidligere over for Skatteudvalget givet udtryk for at ville stå ved dette løfte. Men hvornår mon? Og er det ministerens hensigt at udskyde ejendomsvurderingerne i to år, uden at dette problem forinden bliver løst?

Svar (15/12 88):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Det er min plan først i det nye år at fremsætte et forslag om omvurdering af frigjorte ejerlejligheder.

Spm. nr. S 285

Til *kulturministeren (7/12 88)* af:

Inger Harms (SF):

»Finder ministeren det i overensstemmelse med intentionerne i biblioteksloven, at kommunerne frit kan skalte og valte med deres lydbooksindkøb?«

Begrundelse

Der henvises til, at et flertal i Åbenrå Kommune har besluttet at nulstille Det Sønderjyske Landsbiblioteks konto for lydbooksindkøb i 1989.

Konsekvensen er en kommunal besparelse på ca. 165.000 kr., og at bibliotekerne ikke kan indkøbe lydbooks i 1989.

Besparselsen betyder en væsentlig forringelse af læsehandicappedes (blinde, svagtseende, afatikere, ordblinde, bevægelseshandicappede og psykisk udviklingshæmmede) muligheder for information, oplevelse, berigelse, erfaring, indsigt og glæde. Det er ikke rimeligt, at disse grupper skal stilles endnu ringere end normalt læsende/seende.

Spørgeren finder det meget beklageligt, når kommunerne lægger deres besparelser netop på de grupper, der allermost har brug for det, vi kalder positiv særbehandling, hvilket altså betyder, at man i sin indkøbspolitik og i sin politik i det hele taget tager større hensyn til dem, der har sværest ved at kunne udnytte tilbudene.

Svar (13/12 88):

Kulturministeren (Ole Vig Jensen):

Lydbøger hører ikke til de materialer, kommunerne efter bibliotekslovens § 1 skal indkøbe. De er audiovisuelle materialer, som det er frivilligt for kommunerne at anskaffe. Det står derfor ikke i min magt at pålægge noget bibliotek at indkøbe lydbooks, heller ikke i en bestemt målestok.

Folkebibliotekerne har imidlertid af egen drift anskaffet et betydeligt antal lydbooks, således at der ved begyndelsen af 1988 var 385.424 udlånsenheder til rådighed. Der har generelt været budgetteret med stigende udgifter til dette formål år efter år. Staten har bidraget til, at der kan indkøbes lydbooks med tilskud efter bibliotekslovens § 18, stk. 2, i 1988 med 1,64 mio. kr. Tilskuddet ydes til centralbibliotekerne og Københavns og Frederiksberg Kommuner.

I det aktuelle tilfælde har Det Sønderjyske Landsbibliotek oplyst over for Bibliotekstilsynet, at det vil forsøge at tilgodese lydbooksbehovet over andre konti. Kulturministeriet vil følge udviklingen, herunder overveje at gøre modtagelsen af statstilskud betinget af, at kommunale tilskud til lydbooks i centralbibliotekerne ikke reduceres drastisk. Bibliotekstilsynet indhenter hvert år talmateriale, der kan belyse, om dette finder sted. Hidtil har der imidlertid ikke været grundlag for at tage sådanne regler i anvendelse.

Spm. nr. S 286

Til *socialministeren (7/12 88)* af:

Jane Oksen (FP):

»Er det korrekt, at en kvinde, der siger nej til hustrubidrag, er forhindret i at modtage offentlig støtte?«

Begrundelse

Det fremgik af en udsendelse i Danmarks

[Jane Oksen]

Radio mandag formiddag den 5. december 1988, at man ikke kunne få bistandshjælp, hvis man nægtede at modtage hustrubidrag. Oplysningen blev givet af en kvinde, der ringede ind.

Svar (14/12 88):

Socialministeren (Aase Olesen):

Jeg går ud fra, at der med spørgsmålet sigtes til muligheden for at få løbende kontanthjælp efter bistandslovens § 37.

Hverken denne bestemmelse eller andre regler i bistandsloven indeholder hjemmel til at afslå hjælp til en kvinde, der har givet afkald på hustrubidrag efter de privatretlige regler.

Ifølge lovens § 26, stk. 1, nr. 1, kan det sociale udvalg træffe beslutning om tilbagebetaling, bl.a. når der må ydes en person hjælp på grund af den pågældendes uforsvarlige økonomi. Denne regel kunne teoretisk tænkes anvendt over for en kvinde, som giver afkald på hustrubidrag på et tidspunkt, da hun ikke ved egen indtjening kan skaffe det nødvendige til sit underhold. Men der er ikke offentliggjort afgørelser fra Den Sociale Ankestyrelse, hvori der tages stilling til, om afkald på bidrag kan anses for »uforsvarlig økonomi«.

At det ikke har været hensigten, at afkald på bidrag skulle medføre hverken afslag på kontanthjælp eller tilbagebetalingspligt, fremgår også forudsætningsvis af bistandslovens § 8.

Denne bestemmelse giver det offentlige indtrædelsesret dels i en kontanthjælpsmodtagers krav på ægtefællebidrag, dels i den pågældendes ret til at kræve bidrag fastsat eller kræve et bidrag forhøjet. Ved fastsættelsen eller forhøjelsen kan vedkommende myndighed ifølge § 8, stk. 2, 2. pkt., tilsidesætte en aftale om bidrag, der må anses indgået med det formål at hindre det offentlige i at indtræde i retten til bidrag.

Efter sidstnævnte regel var det ret fast praksis, at de sociale udvalg rettede henvendelse til de privatretlige myndigheder om fastsættelse af ægtefællebidrag, når der var ydet kontanthjælp til en person, som umiddelbart forinden havde givet afkald på bidrag.

Ifølge en højesteretsdom fra 1983 må § 8, stk. 2, 2. pkt., dog forstås således, at bestemmelsen alene omfatter tilfælde, i hvilke der *trods en bestående bidragspligt* er givet afkald på fastsættelse af bidrag eller på at kræve bidrag forhøjet.

Herefter kan de bidragsfastsættende myndigheder ikke med hjemmel i denne bestem-

melse tilsidesætte et separations- eller skilsmissevilkår, hvorefter ingen af parterne har bidragspligt over for den anden, og pålægge den ene ægtefælle at svare et nærmere fastsat bidrag til den andens underhold.

I lovforslag nr. L 116, folketingsåret 1985-86, om ændring af bistandslovens kontanthjælp var medtaget et forslag om ændring af § 8, stk. 2, 2. pkt., der på ny gjorde det muligt for det offentlige at få et bidragsafkald fra en kontanthjælpsmodtager tilsidesat, også når der ikke i forvejen bestod en bidragspligt. Da forslaget stødte på modstand efter fremsættelsen, spurgte Socialministeriet de kommunale organisationer, om de ønskede forslaget fastholdt. Da dette ikke var tilfældet, blev forslaget ikke gentaget, da L 116 i det følgende folketingsår blev genfremsat som L 53.

Sammenfattende kan det siges, at det sociale udvalg ikke i forbindelse med afkald på hustrubidrag har adgang til 1) at afslå kontanthjælp, 2) at kræve hjælp tilbagebetalt eller 3) at få tilsidesat et afkald på ægtefællebidrag (medmindre der i forvejen er fastslået en bidragspligt).

Jeg er ikke bekendt med det tilfælde, der ifølge begrundelsen for spørgsmålet skal være omtalt i en udsendelse i Danmarks Radio den 5. december 1988.

Spm. nr. S 287

Til *socialministeren* (7/12 88) af:

Jane Oksen (FP):

»Vil ministeren iværksætte en undersøgelse i kommuner, der ikke efterlever den nye vejledning om bistandslovens § 48, stk. 3?«

Begrundelse

Det fremgår af bladet Muskelkraft nr. 7, 1988, at ministeren har lovet at gennemføre en undersøgelse, hvis det viser sig, at kommunerne ikke følger vejledningen.

Der er mennesker med handicap og forældre til handicappede børn, der ikke får den hjælp, de har behov for, til trods for at de undlader at belaste samfundet med endnu dyrere institutionsophold. Disse i forvejen hårdt belastede mennesker har ingen mulighed for at få den nødvendige hjælp, da ankenævnene ikke alle steder opfatter de »vejledende« regler som bindende på trods af den tidligere socialministers udtalelser om, at ankenævnene ville imøde-

[Jane Oksen]

komme klager over kommunale afgørelser, hvis de var i strid med vejledningen.

Svar (14/12 88):

Socialministeren (Aase Olesen):

For at få et indtryk af, om kommunerne følger retningslinierne for ydelse af hjælpeordning efter bistandslovens § 48, stk. 3, (Århusordningen) beskrevet i Socialministeriets vejledning af 3. juli 1987 kapitel 4, har Socialstyrelsen for ganske nylig kontaktet de statslige specialkonsulenter for vanføre, der kender praksis over hele landet.

De statslige specialkonsulenter for vanføre oplyste alle, at det var deres indtryk, at vejledningen om hjælp efter bistandslovens § 48 har været en stor hjælp for kommunerne i forbindelse med ydelse af hjælpeordning efter § 48, stk. 3. Det er endvidere konsulenternes indtryk, at kommunerne yder hjælpeordning til de personer, der er berettiget dertil. Konsulenterne er involveret i mange af disse sager, og kommunerne gør i høj grad brug af konsulenternes vejledning på dette område.

Der har været enkelte tilfælde i mindre kommuner, hvor det har været besværligt at få en hjælpeordning etableret. Det har navnlig været udmålingen af hjælpen, der har været uenighed om. Der har også været tilfælde, hvor en kommune har villet bestemme, at personer med handicap mod eget ønske skulle bo i tilknytning til et dag- og døgncenter i stedet for i egen bolig eller tilbydes natophold på plejehjem, selv om den pågældende ønskede natophold i eget hjem. Disse overgangsproblemer ser nu ud til at være overstået de fleste steder.

Det er på denne baggrund og på baggrund af styrelsens løbende kontakt med kommunerne Socialstyrelsens opfattelse, at kommunerne er tilfredse med retningslinierne for ydelse af hjælpeordning efter bistandslovens § 48, stk. 3, jf. Socialministeriets vejledning af 3. juli 1987.

I de enkelte tilfælde, hvor en person får afslag på en ansøgning, må sagen ankes til det pågældende amtsankenævn og eventuelt rejses som principiel sag over for Ankestyrelsen. Hvis der er tale om klage over sagsbehandlingen, skal denne rejses over for kommunalbestyrelsen, og dennes afgørelse kan indbringes for tilsynsrådet.

Socialstyrelsen følger fortsat udviklingen på området meget nøje dels gennem de statslige

konsulenter for vanføre, dels gennem løbende kontakt med kommunerne. På denne baggrund finder jeg ikke, at der er behov for en undersøgelse.

Spm. nr. S 288

Til *sundhedsministeren* (7/12 88) af:

Jane Oksen (FP):

»Hvor store besparelser skal der gennemføres i 1989 på landets sygehuse?«

Begrundelse

Der er stadig lange ventelister, og der nedlægges stadig flere små sygehuse. Amtspolitikkens kortsigtede politik medfører, at der spares millioner på sygehuse. F.eks. er det nævnt i dagspressen, at Rigshospitalet skal spare 100 mio. kr. i 1989, og i Ringkøbing Amtskommune skal der spares 55 mio. kr. på sygehusvæsenet.

Spørgeren ønsker en opgørelse over samtlige sygehuses besparelser ifølge budgetterne for 1989.

Svar (14/12 88):

Sundhedsministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Amtskommunernes indsendelse af budgetoplysninger er tilrettelagt således, at de detaljerede oplysninger vedrørende ressourceanvendelse og aktivitet på de enkelte sygehuse først indsendes til Indenrigsministeriet i begyndelsen af december måned. Der foreligger derfor endnu ikke nogen samlet oversigt over udgiftsudviklingen på landets enkelte sygehuse.

For det samlede sygehusvæsen viser budgetindberetningerne imidlertid, at de samlede udgifter til sygehusvæsenet målt i faste priser er nogenlunde uændrede i forhold til 1988-budgettet. Der budgetteres således med samlede udgifter til sygehusvæsenet på næsten 26 mia. kr. i 1989. I forhold til 1988 er der tale om en realvækst på 0,19 pct.

Erfaringsmæssigt kan der ofte være store afvigelser mellem de budgetterede udgifter og det endelige regnskabsresultat, hvorfor tallene må tages med et vist forbehold, men tallene kan ikke tages som udtryk for, at der sker nogen væsentlig besparelse på sygehusområdet.

Jeg er naturligvis bekendt med, at enkelte sygehuskommuner har planlagt reduktioner i sy-

[Sundhedsministeren]

gehusbudgetterne for 1989. Dette opvejes imidlertid af stigninger i andre sygehuskommuner.

For Rigshospitalet er situationen den, at sygehuskommunerne fra og med 1989 har ønsket at reducere deres forbrug af hospitalets ydelser med 5-6 pct., hvilket fører til en indtægtsnedsættelse på ca. 90 mio. kr.

Spm. nr. S 289

Til indenrigsministeren (7/12 88) af:

Jane Oksen (FP):

»Kan en borgmester i en kommune også være formand for socialudvalget og modtage formandsvederlag herfor?«

Begrundelse

Ifølge styrelsesloven kan en borgmester overvære møderne i socialudvalget, men det fremgår ikke, om han også må være formand. Spørgeren er vidende om, at en borgmester i en kommune også er socialudvalgsformand, og mener ikke, at dette kan forenes med borgmesterjobbet, der betragtes som en fuldtidsstilling også lønmæssigt.

Svar (14/12 88):

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Efter § 19, stk. 1, i den kommunale styrelseslov (lovbekendtgørelse nr. 313 af 20. juni 1984) vælges medlemmerne af de stående udvalg blandt kommunalbestyrelsens medlemmer. I lovens § 22, stk. 1, er det bestemt, at udvalgene selv vælger deres formand. Der findes ikke i styrelsesloven nogen bestemmelse, der udelukker en borgmester fra at være socialudvalgsformand.

Efter § 1, stk. 4, i Indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 668 af 20. december 1984 om vederlag m.v. til borgmestre og amtsborgmestre m.fl. kan en borgmester ikke ud over borgmestervederlaget modtage anden økonomisk ydelse af kommunens kasse i henhold til den kommunale styrelseslov for varetægelse af et kommunalt hverv.

En borgmester er således ikke afskåret fra at være socialudvalgsformand, men den pågældende vil ikke kunne modtage noget formandsvederlag herfor.

Spm. nr. S 290

Til industriministeren (7/12 88) af:

Arne Jensen (S):

»Kan ministeren oplyse, om den Deccaafgift, som regeringen har pålagt danske fiskere, også omfatter bierhvervsfiskere og fritidsfiskere i det omfang, de benytter Decca-Shipmate, AP Navigator eller Navstar?«

Begrundelse

Danske fiskere, bierhvervsfiskere og fritidsfiskere står uforstående over for, at de nu skal betale et årligt gebyr til staten på 2.300 kr. for anvendelse af navigationsudstyr.

Det bedes oplyst, hvor mange fiskeskibe der er omfattet af bestemmelserne, og i hvilket omfang staten bidrager til afholdelse af udgifterne ved opretholdelse af Deccasystemet i Danmark.

Svar (16/12 88):

Industriministeren (Henning Dyremose, fg.):

I juli 1987 opsagde Decca Navigator driftsaf-talen med Forsvarsministeriet, der herefter overtog det danske Deccasystem.

Driften af sendestationer blev indtil dette tidspunkt finansieret ved, at brugerne betalte en leje for Deccamodtagere eller købte Decca-apparater. Driften var således brugerfinansieret. Ved tekstanmærkning nr. 62 ad § 17.04.01 på finansloven for 1988 blev industriministeren bemyndiget til at opkræve betaling hos danske handels- og fiskeskibe, der er Deccabrugere. Betalingen skal dække drift og afskrivning vedrørende systemet samt administration i forbindelse med opkrævningen. Der blev således etableret en brugerbetaling i statsligt regi. Betalingen skal dække samtlige udgifter ved systemet. De nærmere bestemmelser herom fremgår af Industriministeriets bekendtgørelse nr. 245 af 18. april 1988.

Det fremgår af § 1 i bekendtgørelsen, at gebyret påhviler ejere af danske handels- og fiskeskibe, der har apparater om bord, der kan modtage Deccasignaler. Bekendtgørelsen omfatter således ikke fritidsfartøjer, men kun fiskerfartøjer, der anvendes til erhvervmæssigt fiskeri eller som handelsskibe.

Ved bekendtgørelsens ikrafttrædelse var Søfartsstyrelsen, der administrerer opkrævningen af Deccagebyret, ikke i besiddelse af oplysninger om, hvilke danske skibe der havde gebyrpligtigt udstyr om bord.

[Industriministeren]

Da handels- og fiskeskibene i medfør af bekendtgørelsens § 3, stk. 1, er forpligtet til at anmelde, hvorvidt de har gebyrpligtigt udstyr om bord, tilskrev styrelsen samtlige potentielle brugere. Styrelsen har modtaget betaling fra 1.279 fiskeskibe, mens 2.636 fiskeskibe ikke har besvaret henvendelsen.

Søfartsstyrelsen er derfor ikke i besiddelse af oplysninger om, hvor mange fiskeskibe der har gebyrpligtigt udstyr om bord.

Spm. nr. S 292

Til *industriministeren* (8/12 88) af:

Jette Pors (CD):

»Hvorledes vurderer ministeren dansk erhvervslivs muligheder for et samarbejde med Japan efter Industrirådets nedlæggelse af sit Japankontor, og har ministeren planer om – i forbindelse med et eventuelt særligt initiativ over for handel med USA og Japan – at oprette et permanent kontor som en form for indgangsdør for interesserede udenlandske erhvervsinvestorer?«

Begrundelse

I TV-Avisen søndag den 4. december 1988 bragte journalist Dan Axel en oplysning om, at bl.a. Industrirådet siden 1982 skulle have boykottet danske erhvervsinitiativer over for Japan. Den 5. december 1988 oplystes det via en artikel i Berlingske Tidende med overskriften »60 mio. kr. skal sælge Danmark til udlandet«, at regeringen stod over for at godkende en plan, hvorefter der over fire år anvendes 60 mio. kr. til en markedsføring af Danmark over for pengestærke japanske og amerikanske virksomheder.

Det kan derfor være relevant at få ministerens vurdering af, hvorvidt de foreslåede (i TV-Avisen den 4. december) omtalte 60 mio. kr. er bedst anvendt til et sekretariat i Danmark eller til konsulentbistand i USA og Japan.

Svar (16/12 88):

Industriministeren (Henning Dyremose, fg.):

Med henblik på at forstærke indsatsen for at få udenlandske firmaer, især japanske og amerikanske, der fremstiller højteknologiske produkter, til at investere i Danmark har regeringen besluttet at iværksætte en plan for statslig

fremme af udenlandske højteknologiinvesteringer i Danmark.

Den forstærkede indsats vil blive udført i samarbejde mellem Udenrigsministeriet og Industriministeriet og andre berørte ministerier, erhvervsorganisationer m.v. I den forbindelse kan det oplyses, at bl.a. Industrirådet har været hørt vedrørende planens udformning, og at Industrirådet som støtte til aktiviteten vil blive medlem af en rådgivende referencegruppe, som forudsættes etableret i forbindelse med planens gennemførelse.

Som led i planen vil der blive gennemført opsøgende arbejde i USA og Japan koordineret af ambassaderne og ved kontrahering med lokale konsulentfirmaer med stor kontakthænde og betydelige erfaringer på området. I det opsøgende arbejde vil der blive foretaget direkte henvendelser til udvalgte emnegrupper. Endvidere vil der blive sørget for optagelse af artikler i fagtidsskrifter, der vil eventuelt blive afholdt seminarer, og der vil blive søgt gennemført personlige samtaler med potentielle investorer.

I Danmark vil der blive ydet bistand i form af besvarelse af forespørgsler fra udenlandske investorer, ved tilrettelæggelse og gennemførelse af besøg i Danmark af udenlandske delegationer og enkeltpersoner i investeringsøjemed og ved bistand med tilrettelæggelse af danske besøg i udlandet.

For så vidt angår den i begrundelsen for spørgsmålet anførte henvisning til Industrirådets nedlæggelse af sit kontor i Tokyo kan det oplyses, at jeg er bekendt med, at nedlæggelsen, der skete med udgangen af 1987, har økonomiske årsager, og at den efter min vurdering ikke har sammenhæng med eller vil få indvirkning på den plan, regeringen har vedtaget.

Som anført er det hensigten i videst muligt omfang at samarbejde med erhvervslivets organisationer om planens gennemførelse, og jeg er ikke bekendt med, at Industrirådet skulle have boykottet erhvervsinitiativer over for Japan. Jeg er tværtimod bekendt med, at Industrirådet har arbejdet positivt sammen med regeringen i en årrække og fortsat gør det om forskellige erhvervsfremmende aktiviteter såvel i forhold til Japan som i forhold til andre for dansk erhvervsliv interessante markeder.

Spm. nr. S 293

Til *industriministeren* (8/12 88) af:

Jette Pors (CD):

»Vil ministeren kommentere effektiviteten af det under Industri- og Handelsstyrelsen i Silkeborg placerede kontor for udenlandske investeringer i Danmark, herunder hvilke resultater der eventuelt er fremkommet ved kontorets indsats?«

Begrundelse

Det kan være relevant at drage en parallel til det eksisterende kontor i Silkeborg for at måle effekten, inden en økonomisk prioritering finder sted, herunder om der bør oprettes endnu et kontor i Danmark, eller om man eventuelt bør overveje at oprette et sekretariat i USA eller Japan.

Svar (21/12 88):

Industriministeren (Henning Dyremose, fg.):

Spørgsmålet har været forelagt Industri- og Handelsstyrelsen, som har udtalt følgende:

»Informationskontoret for Udenlandske Investeringer i Danmark, der er placeret i Silkeborg, har ikke til opgave at markedsføre Danmark i udlandet, men alene at bistå potentielle udenlandske investorer med rådgivning om danske investeringsforhold, herunder lokaliseringsspørgsmål.

Kontoret modtog i 1987 henvend 30 telefoniske og skriftlige henvendelser. Det var især engelske og amerikanske virksomheder og konsulentfirmaer, der benyttede informationskontoret, men også andre nationaliteter henvendte sig.

Som konsekvens af det relativt beskedne antal henvendelser lod kontoret udarbejde en annonce, der har været indrykket i udvalgte nordiske tidsskrifter. Annoncen orienterer om kontorets eksistens og funktion.

I 1988 udkom et nyt tidsskrift, *Corporate Location Europe*, som udgives af Century House Information, hvori informationskontoret har sponsoreret en artikelserie om danske forhold af betydning for erhvervslivet.

Det er kontorets opfattelse, at denne aktivitet har resulteret i et forøget antal henvendelser. Således har kontoret i år modtaget godt 40 skriftlige og telefoniske henvendelser.

Kontorets indsats kan alene måles på antallet af henvendelser, mens eventuelle etableringer normalt ikke kommer til kontorets kendskab og derfor ikke registreres.«

Jeg kan henholde mig til dette.

Spm. nr. S 294

Til *industriministeren* (8/12 88) af:

Jette Pors (CD):

»Vil ministeren oplyse, hvad andre lande inden for EF bruger af økonomiske midler til arbejdet med at tiltrække udenlandske investorer fra bl.a. USA og Japan, herunder også disse landes politik med hensyn til ydelse af kontant tilskud til etablering af virksomhederne?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 293.

Foreløbigt svar (16/12 88):

Industriministeren (Henning Dyremose, fg.):

Jeg har anmodet Udenrigsministeriet om assistance med hensyn til at indhente de fornødne oplysninger fra de øvrige EF-lande.

Når disse oplysninger foreligger, vil jeg vende tilbage til sagen.

Spm. nr. S 295

Til *justitsministeren* (8/12 88) af:

Hugo Holm (FP):

»Hvilke initiativer vil ministeren iværksætte for at bremse for spontanflygtnings indrejse til Danmark i samme omfang, som ministeren nu vil udvide FN-flygtnings indrejse til Danmark?«

Begrundelse

For blot en måneds tid siden benægtede ministeren i et svar til medlem af Folketinget Pia Kjærsgaard på spørgsmål nr. S 138, at ministeren havde nogen tanker om eller aftaler med det radikale folketingsmedlem Kirsten Lee om at forøge kvoten for FN-flygtninge.

Ifølge B.T. den 6. december 1988 ser det nu ud til, at ministerens udtalelser dengang var på grænsen af det, der kaldes usandhed, eftersom ministeren nu igen er citeret for, at FN-flygtningekvoterne sættes op. Tilsyneladende står regeringen bag forslaget.

Det er derfor interessant at få belyst, hvilke ekstra initiativer ministeren vil iværksætte for

[Hugo Holm]

at bremse for et tilsvarende antal spontanflygtninge.

Svar (20/12 88):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Justitsministeriet har tidligere – og senest ved en skrivelse af 26. oktober 1988 – over for Folketingets Retsudvalg oplyst, at der efter Justitsministeriets opfattelse er behov for at sætte straffebestemmelsen i udlændingelovens § 59 a i kraft. Efter denne bestemmelse kan den, der bringer en udlænding her til landet, straffes med bøde, såfremt den pågældende udlænding ved indrejse i Danmark ikke er i besiddelse af fornøden rejslegitimation og visum. Justitsministeriet har henvist til, at det skaber alvorlige problemer, at en lille gruppe – især østeuropæiske og mellemøstlige – flyselskaber skaffer sig fortjeneste ved ulovlig passagertransport. På baggrund af overtrædelsernes gentagne karakter må det antages, at disse grove overtrædelser begås helt bevidst.

I fortsættelse heraf har Justitsministeriet sat bestemmelsen i udlændingelovens § 59 a i kraft med virkning fra den 1. januar 1989. Dette er sket ved en bekendtgørelse om ikrafttræden af § 59 a i udlændingeloven.

Det er Justitsministeriets opfattelse, at ikraftsættelsen af bødebestemmelsen foruden at standse de grove overtrædelser, der begås af visse flyselskaber, vil begrænse antallet af udlændinge, som ulovligt indrejser i Danmark. Det er i sagens natur på nuværende tidspunkt ikke muligt at forudse, hvilken virkning ikraftsættelsen af bødebestemmelsen vil have på indrejsetallene.

Spm. nr. S 296

Til *justitsministeren* (8/12 88) af:

Hugo Holm (FP):

»Hvad er de faktiske udgifter for staten ved udstedelsen af et enkelt såkaldt EF-kørekort?«

Begrundelse

Ifølge pressen vil staten opkræve 100 kr. pr. nyt EF-kørekort og derved berige statskassen med mange millioner. 100 kr. pr. kort i fremstilling og administration må siges at være mange penge set i forhold til det store antal kort, der skal udstedes (ca. 2 mio.). Der udbedes derfor

et regnskab over, hvordan udgifterne fordeler sig pr. kort.

Svar (23/12 88):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Justitsministeriet er ikke i besiddelse af oplysninger om, hvad det vil koste at fremstille et enkelt såkaldt EF-kørekort. Rigspolitichefen har oplyst, at politiets direkte merudgifter ved en total ombygning, som tidligere har været foreslået, ville være ca. 32,6 mio. kr. Hertil kommer imidlertid politiets generelle meromkostninger ved en sådan nyordnings gennemførelse, herunder til opdatering af det centrale kørekortsregister. Sådanne generelle udgifter afholdes af politiets ordinære driftsbevillinger og lader sig ikke nærmere opgøre med tilstrækkelig sikkerhed til, at der kan foretages en præcis beregning af, hvad hvert enkelt EF-kørekort vil koste.

Spm. nr. S 297

Til *industriministeren* (8/12 88) af:

Helge Mortensen (S):

»Hvilke overvejelser har regeringen i anledning af, at Dabilfa i Varde står over for lukning på grund af P&T's ændrede dispositioner – der skyldes økonomiske stramninger på finansloven – med hensyn til bilindkøb?«

Begrundelse

Et tilsyneladende eksemplarisk samarbejde mellem en dansk erhvervsvirksomhed og en statsvirksomhed om produktudvikling af ergonomisk rigtige postbiler ser ud til at skulle afbrydes på grund af P&T's ændrede dispositionsmuligheder vedrørende bilindkøb. Følgen vil være, at virksomheden Dabilfa i Varde lukker på et tidspunkt, hvor virksomheden netop kunne begynde at gøre sig gældende på eksportmarkedet i kraft af referencerne til leveringerne til P&T.

P&T kan ikke afgive de forventede ordrer på grund af regeringens finanslovspolitik. Regeringens afgiftspolitik og nedskæringer i den offentlige sektor kommer således til at ramme en virksomhed, der teknologisk befinder sig i en position, der også har eksportmæssige perspektiver.

[Helge Mortensen]

I den anledning må industriministeren forventes at have overvejelser om, hvordan en virksomhed, der er kommet i klemme imellem ønsket om nedskæringer i den offentlige sektor og ønsket om at stimulere dansk teknologiudvikling og eksportorienterede produkter, kan reddes fra lukning. Derudover er det besynderligt, at et projekt, der fra starten klart byggede på et samarbejde imellem P&T og Dabilfa, afbrydes af staten midt i udviklingen.

Svar (16/12 88):

Industriministeren (Henning Dyremose, fg.):

Det er beklageligt, hvis Danbilprojektet ikke vil kunne videreføres.

De støtteordninger, som findes i Industriministeriet, sigter imidlertid ikke mod at støtte allerede igangsatte aktiviteter, men mod at igangsætte aktiviteter, som måske ellers ikke ville være blevet igangsat.

Der kan i et vist omfang ydes tilskud til anlægsudgifter i forbindelse med etablering, nyinvestering m.v. Derimod kan der ikke ydes tilskud til driftsudgifter.

Der kan desuden ydes støtte til virksomheders udviklingsaktiviteter. Således blev Danbilen udviklet i begyndelsen af 1980'erne gennem en udviklingskontrakt, hvorefter Udviklingsfondet har bidraget til finansieringen af udviklingsomkostningerne med 11,6 mio. kr.

Efter udviklingen af Danbilen blev der indgået en salgs- og leveringsaftale mellem fabrikken, Dabilfa A/S, og postvæsenet. I december 1987 måtte Dabilfa A/S imidlertid bede om, at denne aftale blev genforhandlet, idet produktionen viste sig at være tabsgivende.

Postvæsenet har ikke set sig i stand til at indgå aftale om en højere pris, dels fordi Danbilen herefter ville blive for dyr i forhold til de biler, som postvæsenet ellers benytter som postbiler, dels fordi postvæsenets behov for at købe nye biler i mellemtiden var reduceret væsentligt på grund af øget omkostningsbevidsthed.

Regeringen finder det som nævnt beklageligt, hvis projektet ikke kan gennemføres. Ideen så ud til at være god. Den så ud til at skabe beskæftigelse, og produktet kunne antages at ville blive konkurrencedygtigt. Danbilen opfylder visse krav, som postvæsenets sædvanlige biler ikke opfylder, idet den indebærer en forbedring af postbudenes arbejdsplads.

Men samtidig mener regeringen, at både pris og kvalitet må vurderes i forhold til alternativerne, også når der er tale om offentlige indkøb.

Spm. nr. S 298

Til trafik- og kommunikationsministeren (8/12 88) af:

Helge Mortensen (S):

»Vil ministeren tage initiativ til, at der også i de kommende år indkøbes biler til postvæsenet hos virksomheden Dabilfa i Varde, der har udviklet en særlig model til postvæsenet?«

Begrundelse

Et af resultaterne af regeringens afgifts- og finanslovspolitik er, at P&T ikke vil afgive ordrer på 300–400 nye postbiler til Dabilfa i Varde. Virksomheden må derfor nu sandsynligvis lukke. Når P&T senere skal købe biler, vil man formentlig være henvist til at købe udenlandske biler uden de åbenlyse arbejdsmiljømæssige og ergonomiske fordele for postvæsenets ansatte, som netop har været udgangspunktet for både bilens og fabrikken Dabilfas tilblivelse.

Projektet har været et eksemplarisk samarbejde imellem den private og offentlige sektor. Perspektiverne for teknologiudviklingen og danske eksportmuligheder er store, men afbrydes nu, hvor en fortsættelse er allermost påkrævet for fabrikkenes fortsatte eksistens.

Da bilen er blevet en succes hos postvæsenets ansatte, kan det ikke være på grund af produktet, at virksomheden nu trues af lukning. Tværtimod vil manglende ordrer nu betyde, at produktet ikke kan leveres, når P&T om kort tid alligevel skal anskaffe nye køretøjer som led i den almindelige udskiftning. Det er derfor uantageligt, at kortsigtede økonomiske synspunkter ødelægger den produktudvikling, arbejdspladsen og de eksportmuligheder, der er oparbejdet og investeret i.

Svar (16/12 88):

Trafik- og kommunikationsministeren (H. P. Clausen):

A/S Dabilfa og P&T har den 11. december 1988 indgået aftale om afvikling af kunde-leverandør-forholdet.

I aftalen, som er en forretningsmæssig aftale mellem A/S Dabilfa og P&T, er der enighed

[Trafik- og kommunikationsministeren]

om at afvikle kunde-leverandør-forholdet, således at det for begge parter mest hensigtsmæssige ophør af samarbejdet kan gennemføres. Samarbejdet mellem A/S Dabilfa og P&T vil derfor blive afviklet over en periode, som strækker sig ind i 1989, og P&T vil på denne baggrund modtage den sidste Danbil fra A/S Dabilfa i løbet af 1989.

Baggrunden for afviklingen af samarbejdet er, at der som følge af, at P&T har lagt beslutning om anskaffelse af postbiler ud lokalt til de enkelte postkontorer, er indtrådt en øget omkostningsbevidsthed og dermed en mere effektiv anvendelse af postbiler. Dette har medført, dels at P&T har et reduceret behov for anskaffelse af postbiler, herunder også Danbiler, dels at den heraf resulterende stykpris for Danbiler ville blive væsentlig højere, end P&T har driftsøkonomisk grundlag for at betale.

Spm. nr. S 299

Til trafik- og kommunikationsministeren (8/12 88) af:

Tommy Dinesen (SF):

»Vil ministeren udvide de havarikommissioner, som undersøger DSB-togulykker, således at lokomotivførerne kan få mulighed for at deltage i undersøgelse?»

Begrundelse

Med baggrund i de seneste ulykker inden for DSB har formanden for lokomotivpersonalet, Ulrik Salmonsens, flere gange påpeget det uheldige i, at togpersonalet ikke deltager i undersøgelsen af de ulykker, der forekommer.

Det må være i alles interesse, at de berørte parter – i dette tilfælde lokomotivførerne – er med i undersøgelse, så det med sikkerhed klarlægges, om lokomotivføreren har været presset til at indhente en forsinkelse, ikke har kunnet overholde hviletidsbestemmelser eller andet.

Svar (3/1 89):

Trafik- og kommunikationsministeren (H. P. Clausen):

Uheld ved DSB undersøges normalt af driftsområdechefen eller dennes stedfortræder – bortset fra mindre rangeruheld, der undersøges af lokale ledere.

Ved de tjenstlige afhøringer, der er led i undersøgelse, og som forestås af undersøgelseslederen, kan en tillidsrepræsentant eller en kollega til den implicerede ansatte være til stede, også når sådanne afhøringer foretages efter havarigruppens anmodning. De tjenstlige afhøringer gennemføres i øvrigt efter tjenstemandslovens bestemmelser.

Såfremt der tillige er tale om en arbejdsulykke, skal den efter arbejdsmiljøloven etablerede sikkerhedsorganisation inddrages i undersøgelse.

DSB's permanente havarigruppe medvirker langtfra ved alle uheld, men har – set over en længere årrække – udført undersøgelser af gennemsnitlig 2–3 uheld pr. år, og der har oftest været tale om større uheld eller uheld med kompliceret årsagsforløb.

Denne gruppe etableredes i 1971 med personaleorganisationernes tilslutning på baggrund af en konstatering af, at et antal uheld skyldtes mangelfuld teknik eller mangelfuld instruktion i forbindelse med den anvendte teknik og ikke udelukkende overtrædelser af sikkerhedsbestemmelser. Det var derfor påkrævet med et undersøgelsesorgan bestående af personer med grundig indsigt i de ved DSB anvendte systemer og anlæg inden for de fire områder: bane-teknik, maskinteknik, sikrings- og teleteknik samt trafikale forhold.

Gruppen etableredes således som – og er stadig – et rent undersøgelsesorgan, der refererer til generaldirektøren. Dens opgave er at opklare årsagen til uheld, men ikke at udtale sig om skyldsspørgsmål i øvrigt.

Ved større uheld foretager politiet undersøgelser sideløbende med havarigruppens undersøgelser.

Hertil kommer, at ministeren kan nedsætte en særlig undersøgelseskommission med en dommer som formand, jf. lov om DSB kapitel 8.

Det er praksis, at havarigruppens undersøgelsesrapporter sendes til bl.a. de personaleorganisationer, hvis medlemmer har været impliceret i et uheld, samt til afdelinger, tjenester/divisioner og områdechefer, der kan lade undersøgelsesmateriale eller relevante dele deraf indgå i den stedlige sikkerhedsorganisationens undersøgelser, for så vidt der også er tale om en arbejdsulykke eller tilløb til en sådan.

[Trafik- og kommunikationsministeren]

Henset til havarigruppens opgave bør den principielt udelukkende bestå af særligt sagkyndige. Når det tages i betragtning, at sikkerhedsorganisationens behov kan tilgodeses ved adgang til relevant undersøgelsesmateriale og personaleorganisationerne tillige underrettes dels gennem mulighed for deltagelse i tjenstlige afhøringer, dels gennem modtagelse af og dermed indsigt i undersøgelsesmaterialet, finder jeg i og for sig, at såvel hensynet til den bedst mulige opklaring af uheld som til personalets underretning og medvirken er tilgodeset.

Imidlertid er jeg indstillet på at lade DSB gennemføre en forsøgsordning for et år, hvorefter en repræsentant for lokomotivpersonalet kan deltage med observatørstatus i havarigruppeundersøgelser efter uheld. I de tilfælde, hvor en stationsbestyrers dispositioner er indgået i årsagsforløbet, vil en repræsentant for stationsbestyrerpersonalet kunne blive tilknyttet undersøgelsesarbejdet efter udpegning af personaleorganisationen. Endvidere vil DSB drøfte muligheden for at tilknytte en norsk eller svensk ekspert fra NSB og SJ.

Efter forsøgsperiodens udløb vil DSB vurdere, hvorvidt en permanent ordning som ovenfor beskrevet vil være hensigtsmæssig.

Spm. nr. S 300

Til *justitsministeren* (9/12 88) af:

Stavad (S):

»Såfremt en kendelse afsagt af Landsskatteretten er afgjort i modstrid med praksis fastlagt af Højesteret og af Østre Landsret og har principiel betydning for et betydeligt antal sager af lignende karakter og tillige vidtrækkende økonomisk betydning og det forudsættes, at såvel Statskattedirektoratet som kammeradvokaten indstiller sagen til anke, vil det da ikke være at ligestille med bevidst at påføre statskassen en udgift, om en minister ud fra principielle politiske motiver nægter at anke sagen?«

Svar (16/12 88):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Jeg er enig med spørgeren i, at en minister ikke ud fra politiske motiver kan undlade at indbringe en kendelse, der er afsagt af Landsskatteretten i modstrid med fast praksis fastlagt af Højesteret, for landsretten. Det gælder ikke mindst, hvis sagen har principiel betydning for

et betydeligt antal sager af lignende karakter og tillige har vidtrækkende økonomisk betydning.

Men det var heller ikke tilfældet i den sag, som spørgeren sigter til.

Det fremgår af skatteministerens redegørelse af 29. november 1988, at Landsskatteretten afsagde en kendelse, der gav en skatteyder medhold. Skatteministeren indbragte ikke denne sag for landsretten. Begrundelsen herfor var blandt andet, at man anså det for tvivlsomt, om skattemyndighederne kunne vinde sagen ved landsretten.

Baggrunden for denne vurdering var en højesteretsdom fra 1986 (Søndersagen), hvor Højesteret godkendte et låne/investeringsprojekt i skibskreditobligationer. Skattemyndighederne har forstået denne dom således, at udgangspunktet i denne type sager er skattefrihed for kursavancer, selv om obligationerne eller statsgældsbeviserne er købt for lånte penge, og selv om arrangementet i sig selv er tabsgivende. Kun hvor der foreligger særlige omstændigheder som f.eks. i den såkaldte Rechnagelsag, kan skattemyndighederne tilsidesætte arrangementet. I Rechnagelsagen var der tale om det helt særlige forhold, at skatteyderen kun i et kort øjeblik havde været ejer af statsgældsbeviserne, der i forbindelse med arrangementets etablering omgående blev solgt videre til en bank.

De landsskatteretskendelser, som blev afsagt i 1988 i sager om statsgældsbeviser, adskiller sig – sådan må jeg forstå skatteministerens redegørelse – på afgørende punkter fra Rechnagelsagen og er derfor ikke indbragt for landsretten som følge af den praksis, som Højesteret har fastlagt i Søndersagen.

Spm. nr. S 307

Til *justitsministeren* (9/12 88) af:

Margrete Auken (SF):

»Hvilken ændring i færdselsloven mener ministeren vil være påkrævet, hvis man skal gøre det muligt for kørestolspassagerer at rejse med bus og pålægge alene kørestolspassagerens hjælper ansvaret for en forsvarlig fastspænding?«

Svar (22/12 88):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Det kan oplyses, at der ikke i færdselsloven findes regler om kørestolsbrugerens adgang til

[Justitsministeren]

eller mulighed for at rejse med bus. Færdselslovgivningen er således ikke til hinder herfor. Derfor findes heller ikke bestemmelser om fastspænding af disse passagerer.

Bestemmelser om bussers indretning, udstyr og benyttelse er i øvrigt fastsat af trafik- og kommunikationsministeren i henhold til lov om buskørsel.

Et krav om fastspænding af kørestolsbrugere vil forudsætte en lovændring, der eventuelt kan gennemføres ved indføjelse af en bestemmelse herom i færdselslovens kapitel 12.

Det tilføjes, at efter færdselsloven påhviler pligten til at anvende sikkerhedssele den person, der benytter siddepladsen. Der er ikke hjemmel til at gøre andre personer ansvarlige herfor.

Såfremt der indføres et krav om fastspænding af kørestolsbrugere, vil det tilsvarende forudsætte en særskilt bestemmelse at gøre andre personer ansvarlig for en sådan fastspænding.

Spm. nr. S 308

Til *landbrugsministeren* (9/12 88) af:

Knud Lind (FP):

»Kan ministeren oplyse, hvad der er årsagen til, at Landbrugsministeriet har besluttet at sælge gårdene Favrholt og Trollesminde uden offentligt udbud, og hvilken garanti har ministeren for, at salgssummen på 56 mio. kr. budt af Hillerød Kommune er den højeste opnåelige?«

Begrundelse

Det er spørgerens indtryk, at når Landbrugsministeriet ønsker at afhænde Favrholt og Trollesminde ved Hillerød, må det være rimeligt, at enhver borger i landet kan få lejlighed til at købe de anførte gårde i åben handel.

Hvis salget skal ske uden offentligt udbud, kan man frygte for, at Hillerød Kommune reelt kan købe de to gårde under den almindelige handelspris, hvilket vil påføre staten et mindre salgspvenu.

Det skal bemærkes, at der her er tale om statsejede gårde, og det vil sige, at det er skatteborgerne, som i sidste ende vil blive snydt ved en lukket handel.

Svar (21/12 88):

Landbrugsministeren (Tørnæs):

De tidligere forsøgsgårde Favrholt og Trollesminde er meget bygningstunge og består ud over to gamle hovedbygninger med tilhørende driftsbygninger samt omfattende forsøgsstaldkomplekser til kvæg, svin, pelsdyr og heste af et fjerkræforsøgsanlæg med forsøgsstalde og forsøgsfjerkræslagteri samt ca. 30 funktionærboliger. De to hovedbygninger og størsteparten af stald- og driftsbygningerne er vedligeholdelseskrævende, umoderne og uegnede til nutidig landbrugsdrift.

Ejendommene er således meget atypiske og må formodes at have et særdeles begrænset marked.

Hillerød Kommune har oplyst, at baggrunden for tilbudet om erhvervelse af gårdene var og er kommunens ønske om at kunne styre udviklingen på ejendommenes jordtilliggende, som er beliggende umiddelbart stødende op til byens bebyggede områder, idet størsteparten af gårdenes areal af kommunen ønskes udlagt til fortsat anvendelse som landbrugsareal og »grøn kile«, mens kun en mindre del ønskes anvendt til erhvervsformål. I forbindelse hermed pågår der endvidere undersøgelser af mulighederne for på gårdene at etablere et eksport- og udstillingscenter for dansk landbrug og den hertil knyttede industri. Det er kommunens opfattelse, at kun en offentlig erhvervelse kan sikre den skitserede meget ekstensive benyttelse af de bynære arealer med historiske mindesmærker.

Af det foreliggende udkast til revisionen i 1989 af regionplanen for hovedstadsområdet fremgår det vedrørende statens gårde i Hillerød i overensstemmelse hermed, at kommunen ønsker åbnet mulighed for, at ca. 50 ha af gårdens samlede areal kan anvendes til erhvervsformål, mens de resterende arealer (knap 447 ha) fortsat ønskes anvendt til landbrugsformål. Endvidere ønskes der mulighed for at oprette et eksportcenter i forbindelse med de eksisterende bygningsanlæg på Trollesminde.

I salgssummen for ejendommene, hvis samlede vurdering pr. 1. januar 1988 er 53 mio. kr., indgår ikke besætning og løse maskiner, og overdragelsen sker i øvrigt uden ansvar for Landbrugsministeriet for faktiske mangler af enhver art.

Det er min opfattelse, at salgsprisen og de øvrige vilkår for handelen er tilfredsstillende, samt at kommunens angivne formål med erhvervelsen af gårdene er rimeligt.

[Landbrugsministeren]

Under disse omstændigheder har jeg fundet det forsvarligt at undlade offentligt udbud.

Det bemærkes, at Finansministeriet, Budgetdepartementet, har erklæret sig indforstået med, at offentligt udbud blev undladt, og at såvel Statsskattedirektoratet som Jordbrugsdirektoratet har godkendt prisen.

Jeg kan i øvrigt henvise til det af Folketingets Finansudvalg den 12. oktober 1988 enstemmigt tiltrådte aktstykke om salg af ejendommene (Akt. 34).

Spm. nr. S 309

Til *justitsministeren* (12/12 88) af:

Glistrup (FP):

»Hvad mener ministeren om hensigtsmæssigheden og lovligheden af fingeraftryksforslagene fra JTAS og KTAS?«

Begrundelse

Baggrunden for spørgsmålet er følgende notits i Berlingske Tidende for den 5. oktober 1988:

»De store telefonselskaber JTAS og KTAS smider nu et stykke avanceret elektronik på markedet. De tilbyder hver sit identifikations-system, hvor en finger spiller den afgørende rolle. De nye produkter kan om få år erstatte nøgler, købekort, adgangskoder til datasystemer og meget mere.

Hvor Jysk Telefons laboratorium har udviklet sit eget system, tilbyder KTAS et lignende system fra det californiske firma Identix. De to finger aflæsnings-systemer er ikke helt ens. JTAS' er fuldt elektronisk, mens systemet fra KTAS indeholder flere mekaniske dele.

Det jyske system fungerer ved, at fingeren føres ned over en glasrille, hvor nogle fotodioder opfanger billedet af fingeraftrykket, som dermed bliver identificeret.«

Svar (21/12 88):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Jeg har indhentet en udtalelse fra Registertilsynet til brug ved besvarelsen af spørgsmålet.

Registertilsynet har oplyst, at man netop har behandlet en sag om fingeraftryksbaserede adgangskontrolsystemer som dem, der er nævnt i spørgsmålet. Systemet fungerer på den måde, at personen, der skal autoriseres til et beskyttet

område, først vælger en PIN-kode, der indtastes. Herefter placeres en finger på censormodulets fingeraftryks aflæser, der foretager en scanning af fingeren i 384 × 384 punkter. Denne scanning giver 150 Kbytes data, der ved udvælgelsen af et antal unikke områder reduceres til 20 Kbytes. Ved hjælp af en krypteringsalgoritme komprimeres og krypteres de 20 Kbytes til en matematisk kode på 1,2 Kbytes, der lagres under den valgte PIN-kode.

KTAS har oplyst, at det er muligt at udskrive de lagrede matematiske koder, men at det ikke er teknisk muligt at konvertere disse til det oprindelige fingeraftryk. Dette gælder, uanset om man måtte have adgang til og forståelse af den anvendte teknologi.

Om den daglige brug af systemet er det oplyst, at den autoriserede person, der ønsker adgang til det beskyttede område, indtaster den valgte PIN-kode og placerer fingeren på fingeraftryks aflæseren. Ved hjælp af PIN-koden fremfindes den tidligere lagrede matematiske kode, og der foretages en sammenligning med det nye aflæsningsresultat. Er der overensstemmelse, gives der adgang.

Sagen har været behandlet på Registerrådets møde den 7. december 1988.

Efter Registertilsynets opfattelse er systemet omfattet af registerlovgivningen. Hvis systemet anvendes af private virksomheder, vil registreringens lovlighed afhænge af en vurdering af, hvorvidt registreringsbetingelsen i § 3, stk. 1, i lov om private registre er opfyldt. Efter denne bestemmelse må erhvervsvirksomheder m.v. kun foretage registrering af personoplysninger i det omfang, registreringen er et naturligt led i den normale drift af virksomheder m.v. af den pågældende art. Registertilsynet er af den opfattelse, at anvendelse af systemet som adgangskontrol til private områder, hvor der er behov for en særlig skærpet adgangskontrol, ikke vil være i strid med lov om private registre. Systemet vil heller ikke være i strid med lov om offentlige myndigheders registre, og det kan derfor også anvendes inden for den offentlige forvaltning.

Spm. nr. S 310

Til *justitsministeren* (12/12 88) af:

Glistrup (FP):

[Glistrup]

»Hvad mener ministeren om, at erhvervsli-
vets muligheder for at benytte fingeraftryk let-
tes mest muligt?«

Begrundelse

I disse år bliver de tekniske muligheder for personidentifikation via fingeraftryk m.v. bedre og bedre, efter at der jo i nogle menneske-
aldre har været tale om en teknik, der næsten kun er blevet benyttet af politiet.

Rivende udvikling foregår imidlertid nu så-
vel i teknikken med at tage fingeraftryk som på
edb- og telefaxområderne. Hvis man for eksem-
pel vil have at vide, om en kunde står i Riber, er
det muligt, hvis Riber får alle de danskeres fin-
geraftryk, de vil have, at vedkommende, der vil
have kredit, blot giver sit fingeraftryk til den på-
gældende forretning, der kan telefaxe fingeraf-
trykket til Riber, der så kan oplyse, om ved-
kommende skulle være kendt i bureauet, og
hvad man i så fald ved om ham.

Svar (21/12 88):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Som anført i min besvarelse af spørgsmål nr.
S 309 vil der efter registerlovgivningen ikke væ-
re noget til hinder for at anvende fingeraftryks-
baserede kontrolsystemer på områder, hvor der
er behov for en særlig skærpet adgangskontrol.

Det fremgår af Registertilsynets udtalelse, at
systemet navnlig tænkes anvendt som adgangskontrol
til områder, hvor der kræves et særlig
højt sikkerhedsniveau som f.eks. sikring af
computerrum, banker, politiafdelinger og andre
områder med sensitive oplysninger. Der vil
derimod efter min opfattelse ikke være grund-
lag for at tillade anvendelse af systemet i for-
bindelse med kreditoplysningsbureauers vide-
regivelse af kreditoplysninger.

Spm. nr. S 311

Til **skatteministeren** (12/12 88) af:

Glistrup (FP):

»Vil ministeren meddele sine udførligt be-
grundede synspunkter bag udtalelsen om, »at
fyringssedler for tjenestemænd er et ikkeeksi-
sterende begreb i statsskatteforvaltningen?«

Begrundelse

Mange skattefolk forsømte – uden løntræk –
deres arbejde mandag den 24. oktober, tirsdag
den 25. oktober og onsdag den 26. oktober 1988
(og resten af ugen) ved at luksuferiere på Hotel
Ebeltoft Strand (hvad de vel beskattes af?).

Ifølge statsskatteembedsmændenes blad for
november 1988 var en af entertainerne stats-
skattedirektøren (»vanen tro«, hedder det i re-
feratet, så det var altså ingen engangsudskejl-
se). Han fortalte bl.a.:

»For øjeblikket er konsulentfirmaet McKin-
sky & Co. i gang med at undersøge statsskatte-
forvaltningens organisering og effektivitet.«

Videre sagde Hans Westerberg:

»Det er ikke sikkert, der er behov for 1.000
ansatte i inspektoraterne, ligesom der måske
heller ikke er behov for 25 amtsskatteinspektora-
tater.«

Statsskattedirektøren mener dog, at det er
nødvendigt med en styrkelse af amtsskattein-
spektoraterne totalt set. Statsskattedirektøren
tænker her især på kontrol- og revisionsindsat-
sen, tilføjer bladet.

Men der faldt også den i spørgsmålet citere-
de statsskattedirektørudtalelse.

Svar (21/12 88):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Statsskattedirektoratet har i de senere år ført
en tilbageholdende ansættelsespolitik i forbin-
delse med ledigblevne stillinger.

Dette har betydet, at det på trods af nødven-
dige reduktioner af årsværk og lønsumsramme
ikke hidtil har været nødvendigt at skride til af-
skedigelse hverken af tjenestemænd eller over-
enskomstansatte medarbejdere.

Spm. nr. S 312

Til **skatteministeren** (12/12 88) af:

Glistrup (FP):

»Kan man i ly af den nye todøgnregel lov-
ligt indføre en genstand til 8.000 kr., hvis man
gør det ad fire gange, og/eller hvis man er fire
personer om at erhverve den i ligepartssame-
je?«

Begrundelse

De gamle partier, der så skrupelløst i sam-

[Gillstrup]

fundsskadeligt egoiststemmekøbsøjemed har presset de danske afgifter alt for højt op, er nu ved at komme til at ligge, som de har redt.

Senest har økonomiministeren måttet godtage, at danskere på 5-minutters-besøg i Vesttyskland skal kunne hjemtage varer for over 2.000 kr. fri for danske afgifter.

Den tyske butik drivende 200 m syd for grænsen, som udbyder en vare til mange tusinde kroner, vil selvsagt føle sig udsat for en urimelig konkurrence fra handlende med varer i lavere prisklasse. Derfor må det for ham være alle tiders at sælge sine varer ad flere gange og så eventuelt have et montageskur 50 m nord for grænsen, hvor hans folk sætter de fire 2.000-kroners-elementer sammen, når den danske kunde i løbet af mindre end en halv time har gjort fire udenlandsrejser og hver gang købt et af elementerne.

Hvis selve den udfordrende udformning af arrangementet skulle støde sarte toldersjæle, kan det reelle indhold i manipulationen selvsagt opføres også under mere diskrete former.

Når toldereren så i promilletilfælde måtte opdagde, hvad der sker, vil han muligvis påstå, at hver enkelt genstand, der indføres, skal have en – efter tolderens uforgribelige mening – brugsværdi i sig selv.

For så vidt skatteministeren måtte mene det samme, bedes han præcist angive EF-hjemlen for en sådan hjemmestrikket restriktionsregel samt præcis oplyse, hvor et enkeltelement til 2.000 kr. ikke er godt nok til at komme ind i den nye Helveg Petersen-frihedsparadishave.

Svar (22/12 88):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Bestemmelserne om, hvad rejsende kan medføre af varer ved indrejse i Danmark, findes i rejsegodsbekendtgørelsen (bekendtgørelse nr. 336 af 16. juni 1988 om told- og afgiftsfrihed for rejsegods m.v.). Det er i § 4, stk. 1 A, fastsat, at der ikke indrømmes afgiftsfrihed for varer, hvis enhedsværdi overstiger 2.200 kr. Det er i § 7, stk. 2, endvidere fastsat, at varer, der udgør et sammenhængende hele og har en værdi, som er større end de told- og afgiftsfrie beløb, ikke kan indføres told- og afgiftsfrit ad flere gange eller af flere personer, uanset om de enkelte dele har en værdi, der er mindre end de told- og afgiftsfrie beløb.

En person vil ikke told- og afgiftsfrit kunne indføre en genstand til 8.000 kr. ad fire gange. Tilsvarende gælder, hvis fire personer tilsammen vil indføre en genstand til 8.000 kr.

Bestemmelserne i rejsegodsbekendtgørelsen er baseret på reglerne i EF's direktiv af 28. maj 1969 om harmonisering af lovgivning om fritagelse for omsætningsafgift og punktavgifter ved indførsel i den internationale rejsetrafik (rejsegodsdirektivet).

Det præciseres i direktivet (art. 2, stk. 1), at beløbsgrænserne gælder pr. person. Og det er i art. 7 b fastsat, at for Danmarks vedkommende er varer, hvis stykværdi overstiger 280 ECU (2.200 kr.), undtaget fra afgiftsfritagelse.

Det er i art. 2, 3, fastsat, at der ikke kan ske en opdeling af en enkelt vares værdi. Endelig er det i art. 3, stk. 2, fastsat, at indførslen kun må finde sted lejlighedsvis.

Spm. nr. S 313

Til *undervisnings- og forskningsministeren* (13/12 88) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren tage initiativ til en undersøgelse, der skal kortlægge forholdene på Ålborg Universitetscenter med hensyn til lærernes påståede bibeskæftigelse i undervisningstiden, og – hvis undersøgelsen viser, at lærerne passer bi-job i arbejdstiden – tage initiativ til, at dette omgående ændres?«

Begrundelse

Af en artikel i B.T. mandag den 12. december fremgår det, at en stor del lærere, universitetsprofessorer og lektorer hvert år tjener millionbeløb på bi-job, som de udfører for det private erhvervsliv. Bijobbene skulle efter artiklen foregå i de pågældendes arbejdstid og ved hjælp af universitetets materialer og maskiner.

Det fremgår ligeledes, at arbejdet har et sådant omfang, at deres egentlige job – at undervise de studerende – bliver forsømt. Lærere såvel på universiteter som på andre læreanstalter er ansat og aflønnet af det offentlige for at undervise eleverne og ikke for at drive privat erhvervsvirksomhed – og slet ikke i arbejdstiden. Et sådant forhold må, hvis det viser sig at være rigtigt, øjeblikkelig bringes til ophør.

Svar (22/12 88):

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Ja, jeg vil tage initiativ til en undersøgelse.

Ganske vist er der ikke noget, der hindrer de ansatte i at påtage sig ekstra job, men det er naturligvis en klar forudsætning, at de fuldt ud leverer den arbejdsindsats, som de bliver betalt for af deres institution, det vil sige, at de arbejder for institutionen i det normale antal timer. Det påhviler universitetscentrets ledelse – i første række institutbestyrerne – at påse, at dette overholdes.

Det er desuden en selvfølge, at en ansat, der påtager sig ekstrahverv, som vedkommende opnår betaling for uden om universitetscentret, ikke kan anvende centrets materialer og maskinel til dette, uden at der ydes betaling for det efter de gældende regler.

Om der rent faktisk er grundlag for at kritisere Ålborg Universitetscenter, kan jeg ikke tage stilling til, før centret selv har haft lejlighed til at kommentere sagen. Jeg vil sørge for, at den rejses snarest over for centrets rektor.

Til slut skal jeg bemærke, at jeg anser det for meget positivt, at uddannelsesinstitutioner er åbne over for omverdenen, og at den viden og de faciliteter, de har, kommer bredere kredse til nytte. Men det bør naturligvis i videst muligt omfang ske på den måde, at der indgås aftaler herom med institutionerne selv efter reglerne om indtægtsdækket virksomhed. Det er også mit indtryk, at dette i stadig stigende grad sker.

Spm. nr. S 314

Til *indenrigsministeren* (13/12 88) af:

Glistrup (FP):

»Hvordan er militærnægternes forhold sammenlignet med militærets værnepligtiges?«

Begrundelse

Nysgerrigheden bag nærværende spørgsmål affødtes af, at spørgeren i Jyllands-Posten for 5. december 1988 læste:

»I Danmark sørger man godt for dem, der ikke gider være med til at forsvare landet. Sekretæren for Militærnægternes Landskontaktvalg har sagt, at nægterne ifølge loven skal have samme rettigheder og vilkår som soldaterne. Men de har det meget bedre. »Vi har lidt mere i løn, almindelig 38-timers-arbejdsuge, fri hver

weekend og meget ofte en loppetjans,« siger sekretær Sami Othman.«

Svar (22/12 88):

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Aftjening af værnepligt ved forsvaret eller civilforsvaret sammenlignet med aftjening af civil værnepligt vil efter sagens natur i sit indhold være væsentlig forskellig.

Der er imidlertid i begge tilfælde tale om værnepligt, og tjenestetiden vil for den civile værnepligtige være den samme som i den tjenestegren i forsvaret eller civilforsvaret, han overføres fra.

Størrelsen af ydelsen til soldaterne (herunder de værnepligtige i Civilforsvarskorpset) og til militærnægterne har været diskuteret i den senere tid, også i pressen.

Forholdet mellem soldaterlønnen og ydelserne til militærnægterne har imidlertid siden soldaterlønnens indførelse i 1976 ligget på nogenlunde samme niveau. Ydelserne til militærnægterne har før skat udgjort ca. 50 pct. af soldaterlønnen.

De samlede årlige ydelser til militærnægterne i form af løn, kostpenge og hjemsendelsespenge udgør 61.155 kr. Beklædningsgodtgørelse og huslejegodtgørelse holdes uden for denne beregning, da soldaterne modtager tilsvarende ydelser.

Den samlede årlige soldaterløn inkl. feriegodtgørelse udgør 137.268 kr.

Forskellen pr. mand i favør af soldaten er altså ca. 76.000 kr. brutto. Efter skat bliver forskellen som for alle andre selvsagt mindre, nemlig ca. 25.000 kr. i soldatens favør (beregnet for en borger i Roskilde Kommune).

Spm. nr. S 316

Til *forsvarsministeren* (14/12 88) af:

Poul Nielson (S):

»Vil ministeren afgive et løfte om, at de reparationsopgaver m.v., søværnet i de kommende år planlægger at lade foretage andre steder end på Holmen i København, bliver placeret på værfterne på grundlag af en almindelig kommerciel tilbudsgivning?«

Begrundelse

Der er i værftskredse nogen bekymring om,

[Poul Nielson]

hvorvidt der bliver tale om en almindelig konkurrencesituation i forbindelse med de opgaver, der planlægges udbudt som følge af en reduktion af aktiviteterne på Holmen.

I betragtning af, at en række værfter, herunder bl.a. Fredericia Skibsværft, har baseret deres eksistens netop på reparations- og vedligeholdelsesopgaver, som opnås i en meget direkte og åben konkurrencesituation, er det forståeligt, at rygter om en forhåndsmæssig disponering på tværs af almindelig tilbudsprocedure giver anledning til bekymring.

Svar (22/12 88):

Forsvarsministeren (Enggaard):

Som anført i regeringens redegørelse for løsning af forsvarets opgaver i de nærmeste år undersøges for tiden mulighederne for, at de eftersyns-, reparations- og vedligeholdelsesarbejder, der i dag udføres på Orlogsværftet, bortset fra specialværkstederne, overføres til private værfter. Regeringen forudsætter, at en sådan overførelse alene bør finde sted på konkurrencedygtige vilkår.

Spm. nr. S 322

Til *trafik- og kommunikationsministeren* (15/12 88) af:

Birthe Hansen (SF):

»Vil ministeren be- eller afkræfte, at den vesttyske regering alene kan beslutte at etablere en fast forbindelse over Østersøen?«

Begrundelse

Spørgeren henviser til forsideartiklen i *Lolland-Falsters Folketidende* onsdag den 14. december 1988.

Selv om der var flertal for den såkaldte EF-pakke, betyder det vel ikke, at den danske regering er sat ud af spillet, når der træffes afgørelse om en fast forbindelse mellem Danmark og Vesttyskland.

Eller er det alene medlemskabet af EF og EF's ønsker om at støtte projekter, der binder de enkelte EF-områder bedre sammen, der har den afgørende betydning for den slags beslutninger?

Svar (21/12 88):

Trafik- og kommunikationsministeren (H. P. Clausen):

Jeg vil gerne afkræfte, at en fast forbindelse over Østersøen, der berører dansk territorium, skulle kunne etableres, uden at den danske regering og Folketinget har truffet beslutning herom.

Det er i øvrigt regeringens holdning, at vi nu må koncentrere kræfterne om Storebæltsforbindelsen, hvorfor en fast forbindelse over Østersøen ikke er aktuel set med danske øjne.

Spm. nr. S 323

Til *industriministeren* (15/12 88) af:

Tove Lindbo Larsen (S):

»Vil ministeren følge ønsket fra Industrirådet, Butikshandelens Fællesråd og Forbrugerrådet om, at minimumsgrænsen for klagesager til Forbrugerklagenævnet ikke sættes op til 500 kr., og i stedet spare det manglende provenu på anden vis?«

Begrundelse

Det fremgår af udtalelser fra Industrirådet, Butikshandelens Fællesråd og Forbrugerrådet, at ministeren ikke vil følge organisationernes ønske om, at minimumsgrænsen ikke hæves til 500 kr. Denne høje grænse rammer urimeligt den almindelige danske familie og er uretfærdig, da en hel del indkøb ikke længere kan indklages.

Organisationerne har udtalt, at de er villige til at være med til at finde ud af, hvorledes de 200.000 kr., som er baggrunden for at hæve beløbsgrænsen, kan spares andre steder.

Det forekommer utroligt, at ministeren ikke vil høre på dem, der fra hverdagen ved, hvad det drejer sig om. Dertil kommer, at det ikke juridisk er sikkert, at lov om Forbrugerklagenævnet § 3, stk. 2, giver ministeren beføjelse til at foretage dette administrativt.

Ministeren har i øvrigt også tidligere udtalt, at der kunne være behov for at tydeliggøre § 3, stk. 2.

Svar (28/12 88):

Industriministeren (Nils Wilhjelm):

Det er rigtigt, at det er besluttet fra 1. januar 1989 at hæve undergrænsen for behandling af sager ved Forbrugerklagenævnet til 500 kr. Denne beslutning er et led i de almindelige og nødvendige sparebestrebelse, som regeringen nu iværksætter på en række områder.

[Industriministeren]

Jeg er naturligvis klar over, at besparelser ofte i et vist omfang medfører omstruktureringer eller visse indskrænkninger i det eksisterende serviceniveau, og at der nødvendigvis altid er forskellig vurdering af, hvor besparelserne bør ske.

Min vurdering vedrørende det spareforslag, som Industrirådet, Butikshandelens Fællesråd og Forbrugerrådet har præsenteret, er, at forslaget ikke var et brugbart alternativ til den besparelse, der kan opnås ved justeringen af undergrænsen for behandling af sager fra 200 kr. til 500 kr., idet forslaget ikke ækvivalerede den besparelse, der ligger i justering af undergrænsen. Jeg finder derfor ikke, at der er grundlag for at følge organisationernes ønske.

For så vidt der i begrundelsen for spørgsmålet er spurgt om, hvorvidt lov om Forbrugerklagenævnet § 3, stk. 2, giver ministeren beføjelser til at foretage justering af undergrænsen for behandling af sager ved Forbrugerklagenævnet administrativt, samt om, hvorvidt industriministeren tidligere har udtalt, at der kunne være behov for at tydeliggøre § 3, stk. 2, skal jeg bemærke, at spørgsmålet i 1984 har været rejst over for Folketingets Ombudsmand af en forbrugergruppe i forbindelse med klage over forhøjelse af undergrænsen fra 100 til 200 kr.

Jeg vedlægger til orientering som bilag 1 og 2 (ikke optrykt her) kopi af industriministerens skrivelse af 29. juni 1984 til Folketingets Ombudsmand samt kopi af skrivelse af 13. september 1984 fra Folketingets Ombudsmand til Forbrugergruppen Vest, hvortil jeg kan henvise.

Jeg vil gerne tilføje, at det fortsat er min hensigt, når der i øvrigt opstår behov for en ændring af loven, at drage omsorg for en præcisering af § 3, stk. 2.

Spm. nr. S 324

Til *udenrigsministeren* (15/12 88) af:

Ingrid Rasmussen (S):

»Vil regeringen tilbyde den sovjetiske regering at sende personel fra CF-korpset til katastrofeområdet i Armenien?«

Begrundelse

I en artikel i Land og Folk den 15. december 1988 udtaler civilforsvarets korpschef, Knud Bork Kristoffersen:

»Bliver vi anmodet af regeringen, vil vi kunne sende 50–100 særligt uddannede af sted med materiel. Og det vil gå stærkt – meget stærkt.«

Svar (23/12 88):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

I store katastrofesituationer som jordskælvet i Armenien er det af største betydning, at den internationale bistand koordineres. Al nødvendig hjælp må frem hurtigt og effektivt.

FN's katastrofekontor, UNDRRO, udsender information om, hvilke forsyninger m.v. der er behov for. Den første informationstelex indlød den 9. december 1988. Den meddelte, at Sovjetunionen ville acceptere international bistand, og at der først og fremmest var behov for antibiotika, kanyler, medicin m.v.

Regeringen bevilgede samme dag 2 mio. kr. til forsyning af disse nødvendige medicinske artikler gennem Dansk Røde Kors.

Dagen efter fremkom meddelelse om, at medicinsk personel ikke var fornødent, da dette forefandtes i Sovjetunionen. Der er heller ikke siden fremsat ønsker om personelbistand af nogen art.

Jeg tilkendegav den 9. december 1988, at regeringen vil være positiv over for anmodninger om yderligere bistand, så snart de sovjetiske myndigheder giver os et fingerpeg om, hvor de behøver mere akut hjælp. Dette gælder også den form for personelbistand, hvor udsendelse af CF-korpset ville kunne komme på tale.

Spm. nr. S 325

Til *energiministeren* (16/12 88) af:

Riishøj (SF):

»Agter ministeren at ændre gældende love og praksis således, at det bliver muligt for kommuner og amtskommuner at optage lån til energibesparelser, herunder elbesparelser, samt muliggøre, at elselskaber kan yde lån til nedbringelse af elforbruget i industrivirksomheder og kommuner?«

Begrundelse

I Ingeniøren nr. 49 er i en række artikler beskrevet det absurde i, at det ikke er muligt for amtskommuner, i det pågældende tilfælde Roskilde Amtskommune, at optage lån til nedbringelse af energiforbruget, herunder elforbruget.

[Riishøj]

I samme artikler beskrives det absurde i, at det ikke er muligt for NESA at yde lån til kommuner til nedbringelse af elforbruget. Alternativet er bygning af nye kraftværker. Ifølge Ingeniøren har Indenrigsministeriet blokeret for en fornuftig ordning.

I regeringens rapport om opfølgning af Brundtlandrapporten siges, at finansieringsordningen til nedbringelse af energiforbruget skal forbedres. Jeg håber, at ministeren vil omsette ord i handling.

Svar (23/12 88):

Energiministeren (Bilgrav-Nielsen):

Det er regeringens opfattelse, at der bør være indtægtsdækning for de kommunale udgifter. Det er endvidere et led i den stramme udgiftspolitik, at der er væsentlige begrænsninger på kommunernes muligheder for at optage lån. Det er en del af det kommunale selvstyre at sikre, at de mest fordelagtige anlægsprojekter gennemføres inden for de givne udgiftsrammer.

For primærkommunerne er der dog givet adgang til at optage lån til visse formål, f.eks. jordforsyning, ældreboliger, energibesparende foranstaltninger i kommunale bygninger m.m. For amtskommunerne gælder, at anlægsaktiviteten er mere jævn over tiden, hvorfor den kan skattefinansieres uden udsving i skatteprocenten. Amtskommunerne har derfor ikke den samme adgang til at optage lån.

Primærkommunerne kan optage lån til energibesparende foranstaltninger i kommunale bygninger. Ved energibesparende foranstaltninger forstås foranstaltninger, der har til hensigt at begrænse energiforbruget til opvarmning og fremstilling af varmt brugsvand. § 1 i Byggestyrelsens bekendtgørelse nr. 187 af 29. april 1985 fastlægger nærmere, hvilke foranstaltninger der er tale om.

Energibesparende foranstaltninger, der begrænser forbruget af elektricitet i forbindelse med bygningers forsyning med varme, varmt vand og ventilation, er derfor omfattet af Byggestyrelsens bekendtgørelse. Derimod er elbesparende foranstaltninger i forbindelse med *belysningsanlæg* ikke omfattet af bekendtgørelsen.

En ændring af lånereglerne til at give primærkommunerne adgang til at optage lån til elbesparende foranstaltninger forudsætter, at det enten i en lov eller bekendtgørelse fastsættes,

hvad der forstås ved elbesparende foranstaltninger.

Regeringen har i sin handlingsplan til opfølgning af Brundtlandrapporten peget på, at fordelagtige finansieringsordninger, herunder tredjepartsfinansiering, er et af de virkemidler, der kan indgå i en forstærket indsats for elbesparelser.

Jeg har derfor – straks jeg blev opmærksom på spørgsmålet – rettet henvendelse til indenrigsministeren for at finde løsninger på kommunernes adgang til at optage lån til at finansiere elbesparende foranstaltninger og herunder iværksat udarbejdelsen af en anvendelig afgrænsning af begrebet elbesparende foranstaltninger med henblik på Indenrigsministeriets bekendtgørelse om kommunernes låntagning. Indenrigsministeren vil, når denne afgrænsning foreligger, vurdere muligheden for at give låneadgang til elbesparende foranstaltninger for primærkommunerne.

Jeg har endvidere taget det spørgsmål op over for indenrigsministeren, hvorvidt der kan gennemføres særlige ordninger, som kan sikre, at der også i amtskommunerne sker de nødvendige energibesparelser.

Med hensyn til tredjepartsfinansiering af f.eks. industrivirksomheders elbesparelser indgår dette allerede i det igangværende AKF-elbesparelserprojekt.

Spm. nr. S 326

Til *finansministeren* (16/12 88) af:

Rahbæk Møller (SF):

»Kan ministeren bekræfte, at en eventuelt ændret status for Statsanstalten for Livsforsikring ikke kan gennemføres på en måde, der overfører penge til statskassen?«

Begrundelse

Ifølge forlydender i pressen er Statsanstalten for Livsforsikring medtaget på listen over virksomheder, som regeringen agter at privatisere. Dele af pressen har fortolket dette således, at regeringen derved ville kunne få frigjort egenkapitalen på ca. 2½ mia. kr.

Statsanstalten er i dag en selvejende institution med en vis tilknytning til staten, idet finansministeren udpeger bestyrelsesformanden og to andre bestyrelsesmedlemmer og godkender vedtægtsændringer og lignende. Desuden

[Rahbæk Møller]

har Statsanstaltens kunder statsgaranti for, at Statsanstalten kan indfri sine forpligtelser over for dem.

En ændring af Statsanstaltens status i retning af større selvstændighed i forhold til staten kan ikke medføre indtægter for staten. Statsanstalten giver nemlig ikke overskud, idet merindtægterne årligt tilskrives kundernes konti, så det regnskabsmæssige overskud pr. definition er nul. Et salg af Statsanstalten, så der skulle udbetales udbytte til køberne, ville derfor afgørende forringe forsikringstagerens forhold.

I dele af pressen har det været nævnt, at staten måtte kunne gøre krav på et beløb som betaling for den ydede statsgaranti, selv om garantien aldrig har medført udbetalinger fra statskassen. Dette forhold blev der imidlertid gjort op med ved lov i 1904. I denne forbindelse fik statskassen overført 11 mio. kr. fra Statsanstalten som endelig betaling for den hidtidig og fremtidig ydede garanti. Statskassen gav ved denne lejlighed afkald på alle fremtidige krav mod Statsanstalten.

Der er derfor ingen mulighed for, at staten kan få penge tilført i forbindelse med en eventuelt ændret status for Statsanstalten for Livsforsikring. Ministeren bedes bekræfte dette.

Svar (22/12 88):

Finansministeren (Palle Simonsen):

Hovedsigtet med forslaget i regeringens handlingsplan om afbureaukratisering om at ændre Statsanstalten for Livsforsikrings virksomhedsform er at ligestille Statsanstalten med de private forsikringsselskaber ved at fjerne de konkurrencehæmmende bindinger, som Statsanstaltens særlige status som et forsikringsselskab under den offentlige ret medfører.

Dette overvejes at skulle ske ved en privatisering, hvis nærmere karakter endnu ikke er fastlagt, men den vil blive overvejet og drøftet med Statsanstaltens ledelse i den kommende tid.

Spm. nr. S 327

Til *finansministeren* (16/12 88) af:

Rahbæk Møller (SF):

»Hvis Statsanstalten for Livsforsikring privatiseres, vil dens egenkapital på ca. 1½ mia. kr. da blive medregnet i de beløb på 2 mia. kr. for 1989 og 1 mia. kr. for 1990, som regeringen har forpligtet sig til at privatisere for, selv om en

privatisering af Statsanstalten ikke vil medføre indtægter for statskassen?«

Begrundelse

Regeringen har politisk forpligtet sig til at privatisere statsvirksomheder for 2 mia. kr. i 1989 og 1 mia. kr. i 1990. I denne forbindelse er Statsanstalten for Livsforsikring blevet nævnt. En ændret status for statsanstalten vil imidlertid ikke kunne give et salgsprovenu for statskassen, da det løbende overskud tilhører kunderne og ikke vil kunne overføres til eventuelle købere.

Det manglende salgsprovenu betyder ikke nødvendigvis, at regeringen ikke vil kunne påberåbe sig at have privatiseret for ca. 2½ mia. kr., hvis Statsanstaltens status ændres. Det er derfor interessant at få oplyst, om regeringen i givet fald vil medregne en sådan statusændring i sin privatiseringsforpligtelse.

Svar (22/12 88):

Finansministeren (Palle Simonsen):

Der henvises til svaret på spørgsmål nr. S 326, hvoraf det fremgår, at den påtænkte privatiserings karakter og dermed økonomiske implikation endnu ikke er fastlagt.

Spm. nr. S 328

Til *indenrigsministeren* (16/12 88) af:

Leif Hermann (SF):

»Hvad vil ministeren foretage for at sikre borgernes rettigheder, når en kommunalbestyrelse nægter at udføre lovbestemte opgaver, der sikrer udbetalinger af pensioner, andre sociale ydelser m.v.?«

Begrundelse

Ved skrivelse af 2. december 1988 til Viborg Amtsråd meddeler Hanstholm Kommunalbestyrelse følgende:

»Under henvisning til, at de centrale myndigheder (den udøvende magt) ikke har formået at udvirke, at den gældende lovgivning også gennemføres over for Frøstruplejren, beslutter Hanstholm Kommunalbestyrelse, at man fra 1. januar 1989, og indtil der er etableret en normal retstilstand på Gl. Ålborgvej 16, ikke længere vil medvirke til at administrere lovgivningen

[Leif Hermann]

inden for det sociale område, herunder udbetaling af de tilhørende overførselsindkomster.«

Svar (22/12 88):

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Den kommunale styrelseslov hjemler de fornødne sanktioner over for en kommunalbestyrelse, der nægter at udføre lovbestemte opgaver.

I den i begrundelsen for spørgsmålet nævnte sag fra Hanstholm Kommune har Tilsynsrådet for Viborg Amt, som udøver tilsynet med kommunen, således i skrivelse af 7. december 1988 fastslået, at den trufne beslutning åbenbart strider mod lovgivningen, og videre udtalt følgende:

»Såfremt kommunalbestyrelsen desuagtet fra 1. januar 1989 måtte gennemføre den i kommunalbestyrelsesmødet vedtagne hensigtserklæring, foreligger der et selvstændigt retsbrud, og Tilsynsrådet skal i denne forbindelse henlede opmærksomheden på § 61, stk. 2, i loven om kommunernes styrelse, hvorefter Tilsynsrådet kan pålægge de medlemmer af kommunalbestyrelsen, som er ansvarlige for at undlade at udbetale sociale ydelser, tvangsbøder. Endvidere skal man henlede opmærksomheden på § 61 c i den kommunale styrelseslov.«

Tilsynsrådets skrivelse blev behandlet af Hanstholm Kommunalbestyrelse på et ekstraordinært møde den 15. december 1988, hvor det blev vedtaget at fastholde den hidtidige vedtagelse, dog således at den ovenfor nævnte frist, den 1. januar 1989, blev ændret til den 15. februar 1989.

Spm. nr. S 329

Til **industriministeren** (16/12 88) af:

Rahbæk Møller (SF):

»Ager ministeren på baggrund af affæren vedrørende Iværksætterhuset på Egelund i Åbenrå at skabe bedre muligheder for kommunerne for at gå aktivt ind i oprettelse af iværksætterhuse?«

Begrundelse

Der er en voksende og ønskelig interesse fra kommunernes side for at hjælpe til med at skabe nye arbejdspladser i kommunerne. Desværre stiller kommunalfuldmagten sig hindrende i

vejen for en aktiv indsats fra kommunernes side. Kommunerne tvinges derfor til at gå krogveje – ofte uden tilstrækkelig sikkerhed for projekternes kvalitet.

Et grotesk eksempel er affæren vedrørende Iværksætterhuset på Egelund i Åbenrå, hvor kommunen stiller 50 pct.s husleje garanti. Projektet er ikke forbundet med nogen anden form for iværksætterpolitik. Der er derfor ingen grund til at tro, at der overhovedet kommer iværksættere i huset. Der er snarere tale om et helt traditionelt erhvervsbyggeri til udlejning, som det ikke kan være en offentlig opgave at subsidiere. Kommunens tab er oven i købet sikkert, fordi garantien dækker de første 18 måneder, og huset er ikke udlejet fra starten. Kommunen bliver yderligere til grin, da projektet bliver udbudt i anpart. Kommunen troede, at den hjalp lokale iværksættere i gang. I stedet har den brugt offentlige midler til at subsidiere en skattefidus.

Ministeren vil forhåbentlig være enig med spørgeren i, at den slags tilfælde bør undgås. Det forudsættes, at kommunen får mulighed for at gå så aktivt ind i et projekt, at den er i stand til at sikre, at et iværksætterhus faktisk er et iværksætterhus.

Svar (28/12 88):

Industriministeren (Nils Wilhjelm):

Jeg er bekendt med, at det af indenrigsministeren den 24. marts 1988 nedsatte embedsmandsudvalg om kommunerne og erhvervspolitikken i sin betænkning blandt andet har givet udtryk for, at det offentlige kan medvirke til at sænke de generelle barrierer for igangsættelse af nye virksomheder.

En af de barrierer, som potentielle iværksættere kan støde imod, er problemet med at finde velegnede lokaler til en rimelig leje.

Udvalget foreslår derfor, at den ordning, der praktiseres under frikommuneprojektet, gøres generel. I udvalget er der dog ikke enighed om, i hvilket omfang kommunerne bør bidrage med kapital til sådanne aktiviteter.

For så vidt angår den konkrete sag skal jeg bemærke, at det godkendte frikommuneregulativ er baseret på et forslag fra Åbenrå Kommune, og da forslaget ligger inden for rammerne af det, der kan godkendes efter frikommuneloven, har jeg ikke set det som min opgave at hindre forslagets gennemførelse.

Spm. nr. S 330

Til *industriministeren* (16/12 88) af:

Dohrmann (FP):

»Vil ministeren positivt overveje at flytte Monopoltilsynet, jf. regeringens privatiseringsforslag, eller dele deraf til Tønder, således at man sparer den meget dyre husleje i København og benytter de lokaler, der bliver ledige, når seminariet i Tønder lukkes?«

Begrundelse

Monopoltilsynet beskæftiger 198 mennesker og har ifølge de oplysninger, spørgeren er i besiddelse af, meget høje udgifter til husleje, idet Monopoltilsynet for øjeblikket har lejet sig ind i nogle lokaler i København, der af pressen betegnes som en af Danmarks dyreste adresser.

Når henses til hensynet til økonomien og til, at Tønder som en mindre by ved lukningen af seminariet lider et mærkbart tab, forekommer det særdeles ønskeligt og fornuftigt, om ministeren straks efter nytår nærmere vil undersøge henholdsvis fordele og eventuelle ulemper ved ovennævnte foranstaltninger.

For god ordens skyld skal oplyses, at Fremskridtspartiets holdning fortsat er den, at Monopoltilsynet er overflødig, men at vi, indtil andre partier støtter dette synspunkt, anser det for vores opgave at reducere udgifterne mest muligt.

Svar (2/1 89):

Industriministeren (Nils Wilhjelm):

Boligministeriets Ejendomsdirektorat har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»Monopoltilsynet har i dag lokaler i fire lejemål, hvor der disponeres over i alt knap 6.000 m². Der er tale om følgende lejemål:

Nørregade 49: 3.308 m² bruttoetageareal. Husleje 638 kr. pr. m² årligt.

Nørregade 15: 714 m². Husleje 514 kr. pr. m² årligt.

Nørre Voldgade 80: 1.231 m². Husleje 850 kr. pr. m² årligt.

Skindergade 31: 541 m². Husleje 757 kr. pr. m² årligt.

Som det fremgår, er der tale om meget rimelige huslejudgifter.

Med hensyn til udflytningen af centraladministrative institutioner fra Københavns cityom-

råde har et under Boligministeriet nedsat udvalg i en rapport fra september 1988 foreslået, at alle sådanne institutioner bortset fra ministeriernes departementer vil kunne flytte til andre dele af hovedstadsområdet. Udvalget peger dog samtidig på, at udflytning kun bør ske, hvis dette er økonomisk fordelagtigt.

Spørgsmålet om udflytning af centraladministrative institutioner til andre dele af landet, dvs. uden for hovedstadsområdet, behandles i arbejdsgruppen vedrørende udflytning af statslige institutioner nedsat under Statsministeriet.«

Spm. nr. S 331

Til *justitsministeren* (16/12 88) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren uddybe § 8, stk. 4, i lov om realkreditinstitutter og herunder særlig oplyse, hvem »uvedkommende« og hvem »de med tilsynet beskæftigede« er, samt om bestemmelsen er til hinder for, at Boligudvalgets medlemmer gennem boligministeren får adgang til de oplysninger, som Tilsynet med Realkreditinstitutter er i besiddelse af – også når det gælder konkrete sager og undersøgelser?«

Svar (3/1 89):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Bortset fra den oplysningspligt, der består over for parlamentariske kommissioner nedsat af Folketinget i henhold til grundlovens § 51, og den pligt, ministre har til at afgive redegørelser til Folketinget i henhold til grundlovens § 53, er der hverken i grundloven, Folketingets forretningsorden eller lovgivningen i øvrigt fastsat generelle regler om pligt for ministre til at videregive oplysninger til Folketinget, til dets udvalg eller til medlemmer af Folketinget.

Ministrene er dog berettiget til at videregive fortrolige oplysninger til Folketinget i videre omfang, end der er pligt til. Det sker da også i praksis i vidt omfang i overensstemmelse med de forudsætninger, der ligger bag bestemmelserne i Folketingets forretningsorden om adgangen til direkte i Folketinget eller gennem et folketingsudvalg at stille spørgsmål til ministrene.

Reglerne i straffelovens § 152 og forvaltningslovens § 27 om tavshedspligt i den offentlige forvaltning vedrører alene *uberettiget* vide-

[Justitsministeren]

regivelse af fortrolige oplysninger til andre. Straffelovrådet anfører om baggrunden for denne begrænsning i tavshedspligten, at det ikke vil være muligt i en lovttekst fuldstændigt at angive, hvilke forhold der kan gøre en videregivelse berettiget, jf. Folketingstidende 1985-86, tillæg A, sp. 294.

På den baggrund er det min opfattelse, at lovgivningens almindelige regler om tavshedspligt ikke er til hinder for, at en minister videregiver fortrolige oplysninger til et af Folketingets udvalg, hvis ministeren anmodes herom og oplysningerne efter ministerens skøn må antages at være af betydning for udvalgets behandling af en sag. Det gælder også, selv om oplysningerne er omfattet af særlige tavshedspligtsbestemmelser, som forbyder uberettiget videregivelse af bestemte oplysninger eller videregivelse af oplysningerne til uvedkommende. I sådanne tilfælde kan der imidlertid være anledning til at fremhæve tavshedspligten over for Folketingets medlemmer, f.eks. ved at angive på dokumenterne, at oplysningerne er fortrolige. Ved vurderingen af, om en fortrolig oplysning bør videregives til Folketinget, kan det indgå, om Folketinget i stedet lige så hensigtsmæssigt kan orienteres om en sags principielle problemstillinger i generel eller anonymiseret form.

Bestemmelsen i realkreditlovens § 8, stk. 4, hvorefter de med tilsynet beskæftigede er forpligtet til over for uvedkommende at hemmeligholde, hvad de gennem deres virksomhed bliver vidende om, er på den baggrund efter min opfattelse ikke til hinder for, at Boligudvalgets medlemmer gennem boligministeren får adgang til de oplysninger, som tilsynet er i besiddelse af. Det er dog en forudsætning, at oplysningerne må antages at være af betydning for udvalgets behandling af en bestemt sag, f.eks. for behandlingen af et lovforslag eller for behandlingen af et spørgsmål om, hvorvidt der på et bestemt område er behov for en ændring i den lovgivning, der hører under udvalget.

Spm. nr. S 332

Til kulturministeren (20/12 88) af:

Holger K. Nielsen (SF):

»Hvilke konkrete initiativer påtænker regeringen for at sikre en tilstrækkelig indflydelse for de nordiske lande, de nordiske sprog og

nordisk kultur i det samarbejde inden for film- og tv-området (den audiovisuelle sektor), som planlægges iværksat med udgangspunkt i EF-landene?«

Begrundelse

På EF-topmødet på Rhodos blev det besluttet at »intensivere bestræbelserne, bl.a. ved hjælp af samarbejde med henblik på at styrke den audiovisuelle kapacitet i Europa, hvad enten det drejer sig om et frit marked for programmerne, fremme af det europæiske system med højopløsnings-tv eller en politik, der tager sigte på at fremme kreativiteten, produktionen, og som vil kunne afspejle den europæiske kulturs mangfoldige aspekter.« (Citat fra formandskabets konklusioner).

Formandskabets konklusioner skal ses i sammenhæng med en meddelelse fra den franske regering, hvor Frankrig tilbyder at agere dynamo for et Eureka-samarbejde inden for den audiovisuelle sektor. Det pointeres i den franske meddelelse, at også lande uden for EF, herunder lande i Østeuropa, bør inddrages i et sådant samarbejde.

En af årsagerne til satsningen på et europæisk samarbejde inden for den audiovisuelle sektor er angivelig, at europæisk kultur skal kunne modstå det pres, som bl.a. vil komme fra billigt producerede amerikanske og brasilianske tv-serier og -programmer.

Det forekommer ikke ufornuftigt, at der i tv-satelliternes tidsalder satses på et bredt europæisk samarbejde på det audiovisuelle område, men det er lige så vigtigt, at den nordiske dimension i det europæiske samarbejde får tilstrækkelig styrke. En forudsætning herfor er, at den danske regering aktivt og offensivt arbejder på at sikre de nordiske sprog og nordisk kultur en tilstrækkelig placering.

Svar (2/1 89):

Kulturministeren (Ole Vig Jensen):

En intensivering af det europæiske samarbejde på det audiovisuelle område omtales allerede i det forrige – tyske – formandskabs konklusioner fra Det Europæiske Råds møde den 27.–28. juni 1988 i Hannover. Denne intensivningshensigt gentages på det tilsvarende møde den 2.–3. december 1988 under det græske formandskab.

[Kulturministeren]

Som angivet i begrundelsen for spørgsmålet er det Frankrig, der har foreslået Eureka-programmet som mulig rammemodel for et europæisk samarbejde på det audiovisuelle område, også fordi Eureka-programmet er åbent for og har deltagelse fra europæiske lande, der ikke er medlem af EF. En samordning med aktiviteter, der udfoldes af Europarådet, nævnes også udtrykkeligt i konklusionerne fra både Hannover- og Rhodosmødet.

Frankrig og de to rådsmøder har nævnt Eureka som en mulig relevant model for et audiovisuelt samarbejde. Der foreligger imidlertid ikke konkrete forslag til, hvordan modellen praktisk kan overføres på det audiovisuelle område, eller hvilke konkrete projekter der er givet fald bliver tale om.

Eureka som mulig samarbejdsmodel på det audiovisuelle område er imidlertid en interessant idé, også fordi den i praksis er åben for deltagelse af europæiske lande, som ikke er medlem af EF.

Som det vil være spørgeren bekendt, har denne bredere europæiske holdning også ligget til grund for Danmarks aktive medvirken ved forberedelsen af en tv-konvention og en støttefond for film og tv i Europarådsregi.

Mine nordiske kolleger bliver på møderne i Nordisk Ministerråd (kultur- og undervisningsministrene) løbende orienteret om arbejdet inden for EF. Det samme gælder i Ministerrådets kulturembetsmandskomite, i den rådgivende komité for kultur og massemedier og gennem telefoniske kontakter mellem de relevante embedsmænd.

Jeg finder således, at regeringen i praksis lever op til de synspunkter, der er indeholdt i begrundelsen for spørgsmålet, nemlig at det ikke forekommer ufornuftigt, at der sættes på et bredt europæisk samarbejde på det audiovisuelle område. Jeg finder imidlertid ikke, at der på det foreliggende grundlag er behov eller mulighed for konkrete initiativer.

Spm. nr. S 333

Til skatteministeren (21/12 88) af:

Stavad (S):

»Vil ministeren forklare, hvorfor og med hvilken lovhjemmel han i Fugmannsagen har taget bekræftende til genmæle over for Højesteret på en sådan måde, at der gives fradrag for

renteudgifterne i indkomsten og fradrag for gælden i formuen, men uden at modsvarende renteindtægter tillægges indkomsten og værdien af statsgældsbeviserne tillægges formuen?»

Begrundelse

Højesterets dom af 30. november 1988 indrømmer advokat Peter Fugmann rentefradrag på henholdsvis 54.703,71 kr. i 1979 og 54.059,89 kr. i 1980 og endvidere et fradrag i formuen på 1.023.275,00 kr. i 1979 for gæld.

Derimod idømmes ikke skattepligt af modsvarende renteindtægter og af værdien af statsgældsbeviser.

Højesterets dom er den endelige afgørelse. Østre Landsrets tidligere dom af 23. marts 1988 forholdt sig klart til den skattemæssige behandling af både indtægter, fradrag og formueforhold i sagen.

Skatteministerens indgriben i Højesterets dom må tolkes som skattefrihed for renteindtægter og skattefrihed for værdien af statsgældsbeviser. Spørgeren finder ingen hjemmel hertil i gældende skattelovgivning.

Svar (4/1 89):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Der er ikke i retssagen taget bekræftende til genmæle, uden at modsvarende renteindtægter medtages ved indkomstopgørelsen og værdien af obligationsbeholdningen tillægges formuen.

Kammeradvokaten har oplyst, at skatteyderens påstand under retssagen ved landsretten indeholdt ikke blot en angivelse af de renteudgifter, han krævede fradrag for, men også en angivelse af, at han, hvis han fik medhold, skulle medregne en indtægt hidrørende fra renter af statsgældsbeviserne. Der var for landsretten ikke nogen uenighed om den talmæssige opgørelse mellem skatteyderen og kammeradvokaten.

Ved anken til Højesteret formulerede skatteyderen sin stævning i overensstemmelse med påstanden og proceduren for landsretten, således som denne var gengivet i landsretsdommen. Det fremgår ikke af ankestævningen til Højesteret, at skatteyderen herved tilsigtede at ændre sit proceskrav i retssagen. Der er intet, der støtter en antagelse af, at skatteyderen med den angivne formulering af sin påstand for Højesteret har haft til hensigt at gøre ændring i det

[Skatteministeren]

fra hans side ganske ubestridte, at han skulle medtage den selvangivne renteindtægt for 1980, hvis han fik medhold.

På den baggrund vil skatteyderens oprindelige selvangivelse blive lagt til grund, så fradrag for renteudgifter og gæld godkendes, mens renteindtægter og obligationsbeholdning tillægges.

Spm. nr. S 334

Til *indenrigsministeren* (21/12 88) af:

Agerschou (SF):

»Kan ministeren bekræfte, at lov nr. 36 af 29. marts 1873 kan benyttes af en kommune ved fastsættelse af regler om konsekvenser ved manglende forældrebetaling til en skolefritidsordning?«

Begrundelse

Ifølge Ekstra Bladet den 19. december 1988 har Brøndby Kommune planer om at benytte den omtalte lov som hjemmel ved fastsættelsen af konsekvenser ved manglende forældrebetaling til kommunens skolefritidsordning.

Svar (4/1 89):

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

I anledning af spørgsmålet har jeg indhentet en udtalelse fra Justitsministeriet, som har svaret følgende:

»Lov nr. 36 af 29. marts 1873 om udpantning og om udlæg uden grundlag af dom eller forlig (udpantningsloven), jf. lovebekendtgørelse nr. 774 af 18. november 1986, indeholder en opregning af krav eller typer af krav, som kan inddrives ved udpantning uden forudgående dom eller andet særligt udlægsgrundlag.

Udpantningslovens § 1, stk. 1, nr. 3, lyder således:

»§ 1. Udpantning kan finde sted for efternævnte fordringer:

- 1) - - -
- 2) - - -

3) den betaling, som efter et af kongen eller vedkommende ministerium stadfæstet eller af vedkommende kommunalbestyrelse eller anden offentlig myndighed inden for grænserne af den samme tilkommende beføjelse vedtaget eller stadfæstet betalingsreglement bliver at erlægge for benyttelsen af sådanne et almennyttigt formål tjenende indretninger, hvortil adgangen under visse almindelige betingelser står åben for enhver;«.

Det må antages, at der i denne bestemmelse er hjemmel til at foretage udpantning for den betaling, som opkræves hos forældre for et barns deltagelse i skolefritidsordninger i henhold til folkeskolelovens § 42, stk. 2, jf. § 3, stk. 4.

Udpantningsloven indeholder ikke bestemmelser, som giver adgang til at fastsætte regler om andre konsekvenser i anledning af manglende betaling af de krav, som er omfattet af loven.«

Spm. nr. S 335

Til *justitsministeren* (21/12 88) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Kan ministeren oplyse noget konkret om, hvornår ministeren vil fremlægge ændringer til dyreværnsloven?«

Svar (28/12 88):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Dyreværnsudvalget har den 19. december 1988 afgivet betænkning med forslag til en ny dyreværnslov.

Betænkningen er sendt til høring, således at det store antal foreninger og organisationer, som har vist interesse for arbejdet med en revision af dyreværnslovgivningen, kan få lejlighed til at kommentere forslagene i betænkningen. Høringsfristen er fastsat til den 1. april 1989.

Når høringssvarene foreligger, vil Justitsministeriet udarbejde et lovforslag med henblik på fremsættelse i begyndelsen af folketingsåret 1989-90

Spm. nr. S 336

Til *justitsministeren* (21/12 88) af:

Lissa Mathiasen (S):

»Vil ministeren tage initiativ til at forbyde registrering af telefonopkald fra mobile telefoner?«

Begrundelse

Ifølge oplysninger i pressen har et firma i Holstebro registreret opkald fra ansatte fra mobile telefoner. Registertilsynet har i den forbin-

[Lissa Mathiasen]

delse oplyst, at dette er lovligt, idet forbudet i registerlovgivningen kun gælder registrering af opkald fra fast installerede telefoner.

Det var helt klart Folketingets opfattelse ved den seneste revision af registerlovgivningen, at enhver registrering af telefonopkald skulle forbydes.

På den baggrund ønskes det oplyst, om ministeren vil tage initiativ til, at også registrering af opkald fra mobile telefoner forbydes. Det er spørgerens opfattelse, at dette bør ske hurtigst muligt, da det må karakteriseres som en fejl i lovgivningen, at dette åbenbart er tilladt.

Svar (5/1 89):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Til brug ved besvarelsen af spørgsmålet har jeg indhentet en udtalelse fra Registertilsynet.

Registertilsynet har oplyst, at tilsynet ikke har behandlet konkrete sager om automatisk registrering af telefonopkald fra virksomheders mobile telefoner.

Det er Registertilsynets opfattelse, at registreringsforbudet i § 7 f, stk. 1, i lov om private registre gælder, uanset om opkaldet foretages fra en virksomheds fast installerede telefoner eller virksomhedens mobile telefoner.

Det er endvidere Registertilsynets opfattelse, at det ikke er et naturligt led i den normale drift af telefonselskaber at videregive oplysninger om alle kaldte telefonnumre fra en bestemt mobiltelefon i forbindelse med udsendelsen af telefonregninger. En sådan videregivelse må derfor ikke finde sted.

Jeg kan tilslutte mig Registertilsynets opfattelse.

Registertilsynet har endelig oplyst, at man den 13. december 1988 har anmodet telefonselskaberne om en redegørelse for den praksis, der følges med hensyn til videregivelse af oplysninger om kaldte numre fra mobile telefoner.

På den baggrund er der efter min mening ikke behov for at tage initiativ til at gennemføre et særligt forbud mod registrering af telefonopkald fra mobile telefoner.

Spm. nr. S 339

Til *energiministeren* (22/12 88) af:

Klaus Hækkerup (S):

»Kan ministeren oplyse, hvor stor den bebudede prisstigning på 7 øre pr. kWh i NESA's

forsyningsområde ville have været, hvis der ikke foretoges henlæggelser til nyinvesteringer i 1989, samt oplyse, hvilke beløb de samlede henlæggelser andrager i 1989, og hvilke anlægsplaner der ligger til grund for henlæggelserne, herunder hvor stor en del der vedrører udbygningen af de decentrale kraftvarmeværker i henhold til forliget mellem Socialdemokratiet og regeringen?»

Svar (3/1 89):

Energiministeren (Bilgrav-Nielsen):

Jeg har forelagt spørgsmålet for NESA, der har udtalt følgende, som jeg kan henholde mig til:

»NESA's gennemsnitlige prisstigning for 1989 vil i alt andrage 8,3 øre/kWh (ekskl. moms) og ikke som anført i spørgsmålet 7 øre/kWh.

Ifølge dagspressen har en prisstigning på 7 øre/kWh været nævnt i forbindelse med Det Danske Stålvæværks elforbrug. Prisstigningen her andrager nøjagtig 6,7 øre/kWh og ligger således under den gennemsnitlige prisstigning på 8,3 øre/kWh.

NESA's andel i henlæggelser i hele Elkraftområdet andrager ca. 430 mio. kr. i 1989 svarende til ca. 8,2 øre/kWh ud af en samlet gennemsnitlig pris på ca. 45 øre/kWh. Afskrivninger og efterhenlæggelser er ikke medregnet i de 8,2 øre/kWh vedrørende henlæggelserne, idet disse foretages efter anlæggenes idriftsættelse.

Henlæggelser sker på baggrund af anlægsbudgetterne i hele Elkraftområdet for årene 1989-93. For NESA's og IFV-energis vedkommende henlægges med 15 pct. af de bevilgede anlægssummer. Der henlægges maksimalt 30 pct. i alt før idriftsættelse på et givet anlæg.

Af de ovenfor nævnte 8,2 øre/kWh i henlæggelse for 1989 vedrører ca. 6,6 øre konventionelle anlæg (Avedøreværk 1, Amagerværk 3 m.fl.) og ca. 0,5 øre miljøanlæg, medens de resterende ca. 1,1 øre henhører sig til decentrale kraftvarmeværker.

Til sammenligning kan det oplyses, at henlæggelserne for 1988 androg ca. 7,6 øre/kWh.

Som det fremgår, ville den bebudede prisstigning på 8,3 øre/kWh ikke have været nødvendig, hvis man forestillede sig, at der i 1989 overhovedet ikke blev foretaget henlæggelser. Man må imidlertid samtidig være opmærksom på, at den bebudede prisstigning kun for en

[Energiministeren]

mindre del skyldes henlæggelser til fremtidige anlæg, men overvejende har sin baggrund i stigende brændselspriser, arbejdsmarkedsbidrag og andre driftsomkostninger.«

Spm. nr. S 342

Til *trafik- og kommunikationsministeren* (22/12 88) af:

Klaus Hækkerup (S):

»Kan ministeren oplyse, om han vil sikre, at forlængelsen af Hillerødmotorvejen til Helsingø søges påbegyndt i 1990 (eventuelt medtaget på finansloven), efter at redegørelsen fra 1988 om Hillerødmotorvejens forlængelse med Herredsvejen har vist, at den samfundsmæssige forrentning af dette projekt er betydelig bedre end for de anlægsarbejder, der udføres efter Vejdirektoratets prioriteringsundersøgelse fra 1984?«

Svar (3/1 89):

Trafik- og kommunikationsministeren (H. P. Clausen):

Som jeg omtalte i mit svar til spørgeren på spørgsmål nr. S 210, har jeg nu haft møde med amtsborgmesteren og borgmestrene fra Hillerød, Helsingø og Græsted-Gilleleje Kommuner om Hillerødmotorvejens forlængelse.

Jeg meddelte på dette møde, at staten i sammenhæng med en kommunal videreførelse af vejen mod Helsingø er villig til at etablere forbindelse frem til Isterødvejen.

Efter vejloven af 1972 er det ikke længere en statslig opgave at føre motorvejen længere frem end til Isterødvejen. Vejloven forudsætter, at kun veje med væsentlig trafik ud over den enkelte region skal være hovedlandeveje. Med en statslig videreførelse frem til Istedrødvejen er der skabt den fornødne sammenhæng i hovedlandevejsnettet.

Med de forventede bevillinger til nye vejanlæg måtte jeg imidlertid præcisere over for borgmestrene, at der først ville være penge fra statens side til et sådant anlæg efter 1996, og at forudsætningen måtte være, at anlægget kan hævde sig i den landsdækkende prioritering af nye større hovedlandevejsanlæg, hvad der dog er god grund til at forvente.

Spm. nr. S 343

Til *fiskeriministerens* (23/12 88) af:

Arne Jensen (S):

»Hvad er regeringens holdning til Danmarks Havfiskeriforenings ultimative krav om, at der indføres en målrettet oplægningsordning for den del af fiskerflåden, der rammes af begrænsningerne i torske- og kullerfiskeriet?«

Begrundelse

Der henvises til Danmarks Havfiskeriforenings brev af 11. december 1988 til Fiskeriministeriet, hvori det anføres:

»Derfor er det nødvendigt for foreningen som forudsætning for overhovedet at kunne deltage og tage et medansvar for det kommende års reguleringer af fiskeriet, at fiskeriministerens på baggrund af den alvorlige situation skaber basis for indførelse af en målrettet oplægningsordning for den del af fiskerflåden, der rammes af begrænsningerne i torske- og kullerfiskeriet. Anvendelse og tilrettelæggelse af sådan en ordning kunne eksempelvis ske mod dokumentation af de nævnte fiskerier i de seneste to år.«

Svar (5/1 89):

Fiskeriministerens (Gammelgaard):

Spørgsmålet om en ændring i målsætningen for anvendelse af strukturmidlerne for fiskerflåden har været drøftet med erhvervet siden august 1988. Der har først og fremmest været tale om overvejelser om en styrkelse af ophørsordningen.

I lyset af, at situationen for bestandene af torskefisk tilsiger lavere kvoter i 1989, har Danmarks Havfiskeriforening krævet gennemført en oplægningsordning.

Det er min hensigt sammen med erhvervet at søge belyst, om der er grundlag for at inddrage en oplægningsordning i de overvejelser, der som nævnt er igangsat for så vidt angår en ændret anvendelse af strukturmidlerne.

Spm. nr. S 344

Til *fiskeriministerens* (23/12 88) af:

Arne Jensen (S):

»Hvad er regeringens holdning til Dansk Fiskeriforenings ultimative krav om, at fartøjer på mere end 100 BRT udelukkes fra fiskeri i Østersøen?«

[Arne Jensen]

Begrundelse

Der henvises til Dansk Fiskeriforenings skrivelse af 5. december 1988 til Fiskeriministeriet refererende til Dansk Fiskeriforenings repræsentantskabsmøde den 3. december 1988 med forslag til reguleringer af fiskeriet i de forskellige farvandsafsnit i 1989.

Konkret nævnes i forslaget:

Der fastsættes for hvert af disse farvandsområder en grænse, over hvilken fartøjer ikke må fiske. De tonnagegrænser, der foreslås, er følgende:

Østersøen: 100 BRT (område 23-32)

Kattegat: 50 BRT

Skagerrak/Nordsøen: 200 BRT

Det fastsættes samtidig, at fartøjer, der er over de nævnte grænser, ikke må fiske i områderne fra ordningens ikrafttræden.

Dog må fartøjer, der er hjemskrevet i et område, fortsat fiske i området, så længe den nuværende ejer stadig ejer dette fartøj.

Når fartøjet overgår til anden ejer, skal man respektere de fastsatte tonnagegrænser.

Svar (5/1 89):

Fiskeriministerens (Gammelgaard):

Dansk Fiskeriforening har i forbindelse med drøftelserne om regulering af fiskeriet i 1989 stillet krav om, at fiskeri i Østersøen med fartøjer over 100 BRT kun kan ske med fartøjer, der er hjemskrevet i området.

Foreningens krav skal som bekendt ses ud fra et ønske om at forbeholde torskefiskeriet i Østersøen primært for de fartøjer, der er hjemmehørende i dette farvandsområde.

På den baggrund har jeg i løbet af efteråret indgående drøftet dette spørgsmål med organisationerne i reguleringsudvalget, uden at organisationerne dog har kunnet nå frem til en fælles indstilling til løsning af problemerne.

Med hensyn til torskefiskeriet i Østersøen i 1989 har jeg truffet beslutning om at regulere dette efter samme principper som sidste år, dog således at der bliver taget hensyn til de særlige interesser, der er knyttet til fiskeriet på Bornholm.

Det kan således nævnes, at 14-dages-ratioerne for torskefiskeri i Østersøen for de større fartøjer over 26 m er skåret ned fra 34 t til 32 t, og at ugerationerne på 5 t torsk – der iværksættes, når der er fisket 31.800 t af kvoten – vil tilgode især de mindre fartøjers fiskeri.

Endelig skal det bemærkes, at reguleringen indeholder bestemmelser om, at alle nord- og vestjyske kuttere skal lade sig registrere, når de sejler til og fra Østersøen. På denne måde kan antallet af jyske fartøjer i Østersøen nøje følges, og der kan gennemføres supplerende reguleringer i torskefiskeriet, såfremt dette måtte vise sig nødvendigt.

Bortfaldet spørgsmål:

Spm. nr. S 354

Formanden:

Det er meddelt mig, at spørgsmål nr. S 354, der var stillet af Hjortnæs (S) til statsministeren, den 10. januar 1989 er taget tilbage af spørgeren. Spørgsmålet, der dermed er bortfaldet, var sålydende:

Til statsministeren (6/1 89) af:

Hjortnæs (S):

»Vil statsministeren nu tage initiativ til at overføre Vildtforvaltningen fra Landbrugsministeriet til Miljøministeriet?«

Begrundelse

Spørgsmålet har tidligere været fremme, og da afviste statsministeren at følge en henstilling fra et flertal i Folketinget. Det var statsministeren i sin gode ret til, men der er alligevel god grund til at spørge statsministeren, om han ikke nu finder tiden inde til at ændre opfattelse.

Der er ingen tvivl om, at jægerens interesseområde er Miljøministeriets og ikke Landbrugsministeriets. Landbrugsministerens vedvarende forsøg på at anvende jagtfondsmidler til andre formål end de jagt- og vildtforvaltningsmæssige understreger det meget tydeligt.

I regeringens såkaldte handlingsplan for afbureaukratisering foreslås det, at jord og avlsbygninger under Kalø Gods afhændes. Også dette forslag understreger, at jægerne får mindre og mindre med Landbrugsministeriet at gøre.

Endelig har Skov- og Naturstyrelsen under Miljøministeriet taget en række opgaver op, som tidligere henhørte under Vildtforvaltningen. Det er åbenbart uhensigtsmæssigt, at jægerne ikke mere direkte kan øve indflydelse på

[H]ortnæs]

disse aktiviteter under Skov- og Naturstyrelsen, og også det taler for, at der nu tages skridt til at samle Vildtforvaltningen og den forskning, der knytter sig hertil, under Miljøministeriets Skov- og Naturstyrelse.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) *Forhandling om redegørelse nr. R 8:*

Undervisnings- og forskningsministerens redegørelse af 13. december 1988 om de videregående uddannelser.

(Redegørelsen anmeldt 13/12 88. Redegørelsen givet 13/12 88. Meddelelse om forhandling 13/12 88).

Forhandling

Helle Degn (S):

År 2000 rykker nærmere. 1990'erne vil stå i uddannelsernes tegn. Flere og flere vil have behov for bedre uddannelse. Det er den opgave, en regering skal løse.

Den redegørelse om de videregående uddannelser, som ministeren har afleveret til Folketinget, signalerer efter vores opfattelse to ting:

For det første, at ministeren er optaget af gamle ideologiske opgør med uddannelsesreformerne, som blev gennemført i 1970'erne. Ministeren er populært sagt den sidste 1968'er. Han er mere optaget af at kigge i bakspejlet end af at se ud ad forruden.

Signal nr. 2: VKR-regeringen mener ikke, at der skal sættes flere penge på uddannelse, heller ikke på de videregående uddannelser – det siges ligeud i redegørelsen – og derfor må ministeren på VKR-regeringens vegne opfinde diverse hækkeløb, forhindringsløb og blindgyder for de »alt for mange« unger, som efter ministerens mening søger videreuddannelse.

Til det første signal, til de ideologiske kæphesten, vil jeg henregne afsnittene om styrelsesloven og om adgangsreguleringen.

Styrelsesloven var ministeren lodret imod, specielt alt det dér, som man siger, folkelige demokratipjat. Så skulle man jo forvente, at ministeren efter 6 år i stolen var i stand til at få Folketinget til at beslutte sig for en anden styrelseslov. Men ak, end ikke et grundigt forarbejde er begyndt i ministerens tid; ministeren skriver kun, at vi må sondere det politisk til næste år.

Ministeren vil dog sætte et friuniversitetsforløb i gang. Det synes vi er helt fint. Men udgangspunktet skal vel ikke også her være bakspejlet, hvor medarbejderdemokratiet knægtes; udgangspunktet må vel skulle tages i nye, moderne teamledelsesprincipper, som vi også ser det praktiseret på nogle af de mest progressive og driftige erhvervsvirksomheder, Danmark har, hvor man arbejder med nye teamledelsesmodeller. Vi vil igen anbefale ministeren at se ud ad forruden.

Hvad angår styrelsesproblemerne, nævner ministeren, at studienævnene ikke har kunnet klare deres del af styringsopgaven godt nok. Det er vi delvis enig med ministeren i. F.eks. er det klart, at hver gang studienævnene tager nyt indhold ind i uddannelserne, må man også være med til at skulle tage noget andet ud. Det havde måske også kunnet lade sig gøre, hvis ministeren havde spillet med som positiv partner.

Socialdemokratiet forstår godt ministerens betænkeligheder ved at kaste sig ud i en revision af styrelsesloven. Revisioner uden et grundigt forarbejde er uklogt. Og vores demokratipfattelse er nok næppe helt sammenfaldende. Under behandlingen af lovforslag nr. L 148, som kommer senere på denne dagsorden, vil vores ordfører, hr. Frank Jensen, uddybe vores synspunkter nærmere.

Men stærke ledere eller direktører skaber næppe et mere fleksibelt og smidigt klima, ligesom fejlagtige demokratimodeller kan forsinke og skabe forkerte beslutninger. Altså er regeringen efter vores opfattelse, sådan som den er skruet sammen, handlingslammet.

Derfor vil vi svare ministeren på den forsigtige forespørgsel, om der er basis for en omfattende ændring af styrelsesloven, at det kan der måske godt være, men der må gøres et grundigt forarbejde først. Regeringen har udspillet, men vi tvivler på, at ministeren kan skaffe den politiske bredde, som også efter vores opfattelse er en bydende nødvendighed. Altså må ministeren nok se i øjnene, at regeringen er handlingslammet.

For det andet beskæftiger ministerens redegørelse sig en del med adgangsreguleringen. Jeg tror, at man i mange små hjem ærgres sig over den adgangsregulering og hele det karaktertræs, som ministeren mere og mere har bundet de unge op i. Vores anbefaling er: Giv dog de unge en chance!